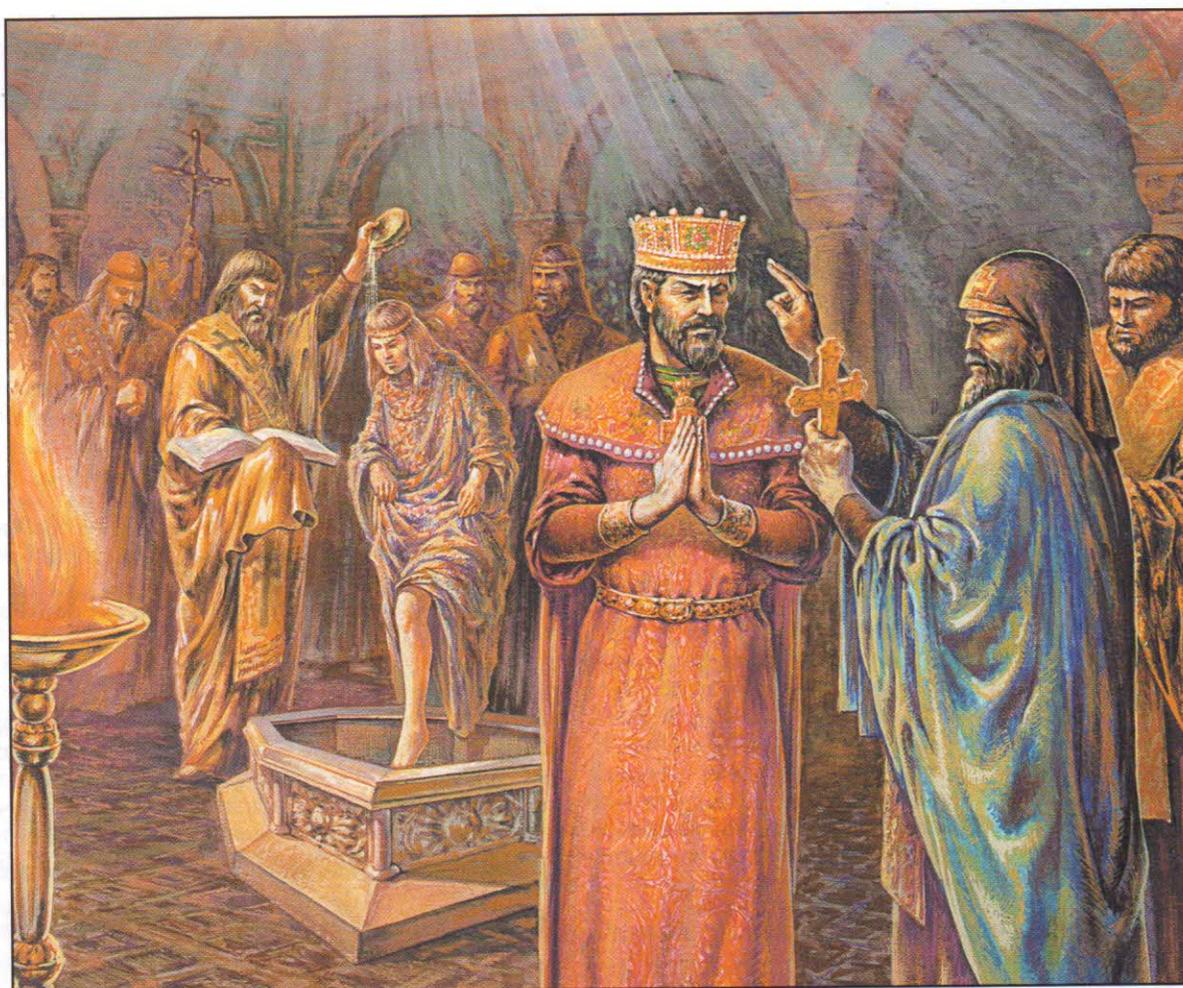

БОРБА®

Въ късна есенна нощь на 864 година князь Борисъ I и неговитѣ приближени целуватъ за пѣрви пѣтъ кръста подѣ сводетѣ на една дворцова зала въ Плиска. България става християнска държава.

Рисунка и текстъ отъ „Владетели на България“, изд. „Киев“

BORBA ©
PUBLISHED BY THE BULGARIAN NATIONAL FRONT, INC.
JANUARY, 2002

БЪЛГАРСКА ПАТРИАРШИЯ - СВ. СИНОД

София 1000, бул. "Г. С. Раковски" 58, тел. 983-20-07

Синогално рождественско послание

*"Слава във висините Богу, и на земята мир,
между човеците благоволение" (Лук. 2:14)*

† ИНОКЕНТИЙ
Наместник-Прегсегател
на Светия Синод и
Софийски Митрополит

Възлюблени чеда на св. ни Църква,
Възпоменаването на Рождество Христово всяка година събужда най-възторжени чувства и свещени трепети във всяка християнска душа и сърце.
Рождество Христово е апотеоз на чаянията на човешки род.

Още на съгрешилите прародители Господ обещал, че ще дойде ден, когато "семето на жената" ще стрие "главата на змията", т.е. ще победи коварния изкусител и съблазнител - дявола (Бит. 3:15).

Тази идея за действията на дявола намираме и в Псалом 21, касаещ упражняването им дори по отношение на Спасителя, но с продължение в Откровение 12 гл., 9 стих: че ще бъде поразен от Самия Него.

Много са пророчествата, описани в Евангелието, но показателен е случаят със св. Симон Богоприемец, на когото било предсказано, че няма да вкуси смърт, докато не види Христа Господен (Лук. 2:26). Интересен е и отговорът, който Самарянката дава: "Зная, че ще дойде Месия, наричан Христос; кога Той дойде, всичко ще ни възвести" (Иоан. 4:25).

Езическият свят също е имал смъртно предание за идващия Изкупител на човешкия род. Светлината на вярата в Единия Бог и надеждата в Изкупителя бързо и трайно са се разпространявали сред народите от древния свят. Подготвяли са ги за идването на Месия. За това е спомогнал и първият превод на гръцки език на книгите на Стария Завет, направен около два века преди знаменателния ден.

"Велика е тайната на благочестието: Бог се яви в плът" (1 Тим. 3:16), защото "Бог толкоз обикна света, че отдаде Своя Единороден Син, та всеки, който повярва в Него, да не погине, а да има живот вечен (Иоан. 3:16). Синът Божий стана Син Човешки, за да станат синовете човешки - Синове Божи, т.е. да им се възстанови загубеното поради грехопадението богосиновство.

Рождението на Иисус Христос с основание се счита за най-великото и най-важното събитие в световната история. Затова и времето на Неговото раждане става година Първа в човешкото летоброене. Един мислител възкликва: "Какъв би бил светът без Христос?" Друг отговаря: "Тъжна пустиня." Можем ли да си представим културата и изкуството без безбройните произведения, вдъхновени от Родилия се във Витлеем.

Христос е човеколюбив. Той допълни 10-те Божии заповеди с нова - за любов към Бога и любов към човека, включително и към враговете ни. Максимата, че на Бога можеш да угодиш само ако преди това си послужил на Неговите "по-малки братя", няма аналог в човешката история. Той е дошъл не за да Му служат, а да послужи. Ние трябва да даваме до себераздаване, без да очакваме да ни се върне.

Какво му трябва повече на този сложен свят? Какво му трябва и на нашето раздирано от противоречия и проблеми българско общество?

Рецепти му се дават всякакви. Дават му съвети за нов морал.

От нов морал няма нужда. Има морал забравен от някои. Истинският, даден ни от Бога морал.

Св. Църква, чийто Основател и Глава е Родилият се във Витлеем, е носител на този морал. Българската православна църква е "майка на българския народ". Тя е "огнище на племето ни". Тя приканва народа ни да ѝ се довери, така както го е правил през вековете - при най-трудни и върховни моменти и превратности, дори и тогава, когато беше подложена на гонения и унижения от антихристите. Днес Българската православна църква, очистираща се от плесента на половинвековното безвремие, поема своята отговорност и мисията си да изведе народа български на верен път, на спокоен и спасителен пристан. **Тя е била, е и ще бъде служаща на народа си Църква.**

Със своето Рождение в пещерата Христос ни поучава:

***Всеки да се посъбере малко,
та и за други да се намери място.
Всеки да се задоволява с най-необходимото (1 Тим. 6:8),
та да няма такъв,
който да остане без най-нужното.***

Честито Рождество Христово!

"Благодатта на Господа Нашего Иисуса Христа и любовта на Бога и Отца, и общуването на Светаго Духа да бъдат с всички вас. Амин." (2 Кор. 13:13)

Свети Синод на Българската православна църква

ИЗДАНИЕ НА ЦЕНТРАЛНИЯ УПРАВИТЕЛЕНЪ СЪВЕТЪ НА БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ, Инк.

Published by the Central Executive Board of the Bulgarian National Front, Inc.

P.O. Box 46250, Chicago, Ill. 60646

Д-ръ **Иванъ Дочевъ** — основателъ
+ Д-ръ **Георги Паприковъ** — редакторъ

Редактура комитетъ

Година 51, брой 1

Книжка сто тридесетъ и девета

Януари 2002

Драги читатели на сп. "Борба",
Скъпи приятели, съмишленици и съидейници на БНФ (Инк),
Българи и българки, радетели за национална независимостъ и социална
справедливостъ,

Честито Рождество Христово!

Нека и презъ 2002 година съ същия ентузиазъмъ както досега бждемъ
въ челнитѣ редици на борбата за благополучие на народа ни!

Мѣсто за унииe нѣма! За отстъпление - също!

Въ нашитѣ рѣце е сѣдбата ни и ние сме длѣжни съ умение, презвѣ умъ
и гладна мисълъ да я отстаиваме. Доказали сме нашата преданостъ къмъ
народъ и Родина въ справедливата си борба срещу политическитѣ и иконо-
мически тираны и тя ще продължи до победенъ край!

Това е повелята на времето, която ни задължава!

Съ погледъ къмъ бждещето.

За България!

Президиумъ на БНФ (Инк)

Важно съобщение отъ БНФ (Инк)

Президиумътъ на Българския националенъ фронтъ (Инк) САЩ съобщава, че
28-ият редовен двугодишенъ конгресъ на организацията се свиква през юни 2002
година въ Чикаго, САЩ.

Точната дата на конгреса и мѣстото (залата, въ която ще се проведе) ще бждатъ
съобщени допълнително.

Решение на Президиума на БНФ (Инк)

Въ централата на Българския национален фронтъ (Инк), САЩ, и представителството на организацията въ България се получиха и продължаватъ да се получаватъ десетки писма отъ читатели на сп. "Борба", органъ на БНФ (Инк), съ аргументирани и настоятелни молби то да се издава ежемесечно или най-малко двумесечно, а не както досега на четири месеца. Въ писмата се изтъква огромната мобилизираща координационно-информационна дейностъ на списанието по време на комунистическото господство въ България, подпомагаща борбитѣ на народа за свобода, законностъ, икономическа независимостъ и социална справедливостъ. Въ тѣхъ се констатира, че въ много области тази борба продължава и днесъ, 12 години следъ така наречената промѣна, и списание "Борба" не трѣбва да стои встрани отъ нея.

Анализирайки днешното политическо и икономическо положение въ България, Президиумътъ на БНФ (Инк), САЩ, намира, че аргументитѣ, изложени въ читателскитѣ писма, сж основателни и

РЕШИ:

Отъ месецъ януари 2002 г. списание "Борба" да се издава двумесечно (шестъ броя годишно) и ще се **разпространява безплатно**.

Въ връзка съ това решение на Президиума на БНФ (Инк) редакцията на списанието моли:

1) Сътрудницитѣ на списанието въ и извънъ пределитѣ на България да увеличатъ активността си, като своевременно изпращатъ материали за отпечатване. Всичко онова, което вълнува българитѣ, независимо къде живѣятъ на земното кълбо, вълнува и БНФ (Инк), респективно списание "Борба", и кореспонденцитѣ ще намѣрятъ мѣсто въ него. Обективната истина за вчера, днесъ и утре трѣбва да бжде изнесена предъ народа, защото той я иска, защото той е този, който чрезъ вота си я санкционира.

2) Поради това, че съ измѣнение на гражданския статусъ на една частъ отъ читателитѣ сж се промѣнили и адреситѣ имъ, молимъ както въ началото на всѣка календарна година, онези отъ васъ, които желаятъ да получаватъ списанието и презъ 2002 г., да съобщятъ това.

Живѣещитѣ въ Америка, Канада и Австралия - въ централата на БНФ (Инк) въ САЩ - "BORBA", P.O. Box 46250, Chicago, IL 60646 USA.

Живѣещитѣ въ Европа (включително въ България), Азия и Африка - на адреса на представителството въ България - Гошо Петровъ Спасовъ, ул. "Алабакъ" 21, Бѣлово 4470, България.

Сжщитѣ адреси важатъ за изпращане на материали за публикуване въ списанието.

Нека не се забравя, че Българскиятъ национален фронтъ (Инк) е независима организация, национална по духъ и социална по съдържание, за която благополучието на българския народъ е надъ всичко. Списание "Борба" е изразителъ на тѣзи качества на организацията и ще ги отстоява съ достоинство.

Нека не се забравя, че БНФ (Инк) и сп. "Борба" сж смѣли въ изразяване на позицитѣ си, защото никога не сж били и не сж финансово зависими отъ никого, за да бждатъ глашатаи на позицитѣ му.

Българскиятъ национален фронтъ (Инк) и сп. "Борба" сж били и сж единствено зависими отъ болкитѣ и радоститѣ на българския народъ и сж тѣхни изразители, както и отъ читателитѣ на сп. "Борба", с чието помощи се е издавало и се издава списанието.

Ние призоваваме членоветѣ и симпатизантитѣ на БНФ (Инк) и читателитѣ на "Борба" и презъ 2002 г. да бждатъ отзивчиви и да продължатъ финансовата си подкрепа за списанието.

За контакти и координация молимъ, използвайте адреситѣ, дадени по-горе.

БНФ (Инк), "БОРБА"

*Д-ръ Иванъ Дочевъ,
почетенъ председателъ на БНФ, Инк.*

Презъ ноември 2001 г. се произведоха избори за президентъ на България. Бѣ избранъ Георги Първановъ, лидеръ на комунистическата партия (БСП). Резултатътъ отъ изборитѣ налага да се направи една най-сериозна преценка и да се види кои са причинитѣ за този резултатъ и какви последици това може да има.

Нѣкои общественици, дори нѣкои политолози изказаха мнение, че станалото е изненада. Ние не споделяме това мнение.

Ние познаваме комунизма още отъ първитѣ дни на неговото появяване въ Русия - революцията на Ленинъ (1917) и какво сполетя Русия. Ние познаваме комунизма въ България още отъ първитѣ дни (около 1920 г.), когато малки групи въ нѣкои градове направиха манифестации, развѣщаващи червени знамена. Ние водимъ борба 75 години противъ комунизма въ България, преживѣхме революцията на Георги Димитровъ 1923 г., послѣдватъ опити съ субсидии и диверсанти (1930-1932), давани и изпращани отъ Третия интернационалъ въ Москва, на който Георги Димитровъ бѣше главенъ секретаръ, за комунизирание на българската младежъ, и всички други нелегални прояви до 9 септември 1944 г. Насъ никой не може да заблуди. Нашиятъ народъ не прие комунизма, отрече го и комуниститѣ не постигнаха никакви резултати, нѣмаха никакво влияние, не можеха да избератъ дори единъ-единственъ депутатъ въ Народното събрание чакъ до 9 септември 1944 г., когато съветската Червена армия окупира България и даде властта на комуниститѣ. Тѣ управляваха 45 години. Залѣха страната съ кръвь. Упражняха невиданъ тероръ. Но не

Резултатътъ отъ президентскитѣ избори - сигналъ за тревога!

можеха да спечелятъ българкия народъ. Стояха на власть, докато имаше подкрепа отвънъ. Като спрѣ тази подкрепа съ настъпилата промѣна въ Русия, комуниститѣ капитулираха въ България - 1989. Всичкитѣ имъ опити да задържатъ властта пропаднаха. Въ 1991 г. на изборитѣ паднаха отъ власть. Поради нестабилното демократично управление успѣха да завзематъ пакъ властта въ 1994 г., но катастрофално се провалиха само въ две години. Тѣ нѣматъ "твърдъ", тѣхенъ електоратъ - повече отъ 15% отъ имащитѣ право да гласуватъ български граждани. Това се потвърди отъ резултатитѣ на парламентарнитѣ избори презъ 1997 г. и последвалитѣ въ 2001 г. Съ този тѣхенъ електоратъ комуниститѣ не могатъ да избератъ президентъ никога, освенъ ако нѣкой не създаде благоприятни условия, които тѣ да използватъ. Точно това стана презъ време на изборитѣ за президентъ презъ ноември 2001 г.

Комуниститѣ иматъ тренирани хора и специални служби, които работятъ неуморно, седем дни на седмицата, за да подготвятъ партията си да бжде готова да използва създаденъ благоприятенъ моментъ. За това ние казахме и поддържаме, че спечелването на изборитѣ отъ комуниститѣ не е изненада. Тѣ сж били готови да използватъ създаденъ благоприятенъ моментъ, той бѣше създаденъ и тѣ го използваха!

Правителството на Обединенитѣ демократични сили с премиеръ Иванъ Костовъ, което пое управлението на страната следъ изборитѣ презъ априль 1997 г., направи много, постигна голѣми успѣхи, особено въ международната политика. Доброто име и кредитъ на България, които бѣха изгубени, правителството ги възстанови. Инвестиции и кредити започнаха да идватъ. Правителството поде и имаше успѣхъ въ преговоритѣ за влизането ни въ НАТО и въ Европейския съюзъ. То доведе преговоритѣ вече до последната фаза - въпроса за приемането ни бѣше вече само

въпросъ на време. Правителството направи и много подобрения въ вътрешното икономическо положение на страната. Никой не може да отрече, че въ януари 2001 г. ние бѣхме по-добре, отколкото въ януари 1997 г. Но...

Комунистическото правителство на Виденовъ (1995-1996) доведе страната до пълна икономическа катастрофа - народътъ изпадна въ крайна бедност, мизерия, хората - голѣма частъ отъ народа, не само не дождаха, но гладуваха. Тѣ очакваха новото управление, правителството на Иванъ Костовъ, да направи нѣщо решително за подобрене положението имъ, осигуряване минималната прехрана и сѣществуване. Правителството не обърна достатъчно внимание. Това, което направи, бѣше незначително. Оставиха да живѣятъ милиони хора - пенсионеритѣ, социално слабитѣ, безработнитѣ - въ мизерия. Това създаде разочарование и недоволство.

Въ сѣщото време при страшната бедностъ на милиони хора правителството на ОДС допусна управляващи да нареждатъ на държавната "трапеза" свои роднини и близки. Допусна управляващи да забогатяватъ и живѣятъ въ охолство. Допусна да се развихри корупцията. Това създаде възмущение и озлобление. Хората се отчаяха, загубиха довѣрие, загубиха надежда и всеки се втурна да дири възможностъ за оцѣляване, за спасение.

Това положение създаде благоприятни условия за плановете на комуниститѣ. Тѣхнитѣ стратегии не пропуснаха момента. Тѣ залѣха страната съ противоположествена пропаганда, съчиняваха компромати, хвърляха обвинения. Правителството не предприе мѣрки да опровергае обвиненията, нито да подири отговорностъ за лъжливитѣ компромати и народътъ започна да вѣрва на комунистическата пропаганда.

Благоприятнитѣ условия за евентуаленъ успѣхъ на комуниститѣ бѣха създадени и тѣ започнаха трескаво да се подготвятъ за идващитѣ парламентарни избори през юни 2001 г., да взематъ гласовете на недоволнитѣ, възмутенитѣ, озлобенитѣ и да спечелятъ - да взематъ властта отново.

Българскиятъ народъ не желае комуниз-

ма, той изпита на плещитѣ си какво значи комунистическо управлѣние. Комуниститѣ разчитаха, че народътъ нѣма изборъ и ще гласува за тѣхъ. Връщането на царъ Симеонъ въ България и създаването на неговото Национално движение Симеонъ Втори развали плановетѣ на комуниститѣ. Народътъ имаше изборъ и той гласува масово за Движението на царъ Симеонъ II. То получи мнозинство и състави новото правителство. Следъ изборитѣ презъ юни 2001 г. самиятъ царъ Симеонъ ста на премиеръ. Но...

Хората, нуждаещитѣ се, които гласуваха за Движението на царъ Симеонъ, очакваха, че въ месецъ-два проблемитѣ, които тѣ искатъ да бждатъ разрешени, ще бждатъ разрешени. Нуждаещитѣ се, гладуващитѣ нѣмаха време - трѣбваше да се намери пжтъ за решаването на въпроситѣ. Народътъ, гласуващъ за Движението на царъ Симеонъ, не обръщайки сериозно внимание на това, което каза царътъ - че той не може да направи чудо, че той има нужда отъ 800 дни (близо три години), за да може да се справи съ положението и да изпълни обещанията си. Хората нѣмаха време да чакатъ и като видяха, че в два-три месеца не се решиха проблемитѣ, втурнаха се да дирятъ друга възможностъ и такава тѣ видѣха въ избирането на новъ президентъ на страната. Нали той е държавенъ глава, най-високиятъ постъ въ страната - той сигурно има властта да реши, да заповѣда.

Цѣлата тази обстановка комуниститѣ използваша рационално. Кандидатъ-президентътъ Георги Първановъ безъ свѣнъ излезе съ една програма, въ която обеща да изпълни, по азбученъ редъ, всички желаня на народа и да реши всички проблеми. Първановъ знае, че той не може да направи това. Че президентътъ не управлява, той даже по конституцията нѣма и законодателна инициатива. Парламентътъ и правителството управляватъ, тѣ създаватъ законитѣ, тѣ могатъ да решатъ проблемитѣ. Президентътъ може да съветва, но не може да наложи. Да, Първановъ знае това, но 90% отъ народа, особено изпадналитѣ въ нужда, не знаятъ това и тѣ бѣха подведени, гласуваха за Първановъ. Като прибавимъ къмъ тѣхнитѣ гласове и гласоветѣ на етни-

ческата партия на Ахмедъ Доганъ, който подкрепи Първановъ, комунистическата стратегия успѣ. Бѣха създадени благоприятни за тѣхъ условия и тѣ рационално ги използваха.

Въ заглавието на тази статия ние казахме "Резултатитѣ отъ президентскитѣ избори - сигналъ за тревога". И то е точно така. Ние познаваме комунизма. Изборътъ на комунистъ за президентъ на България е реална опасностъ да се направи опитъ за реставрация на комунизма!

Има нѣкои хора отъ разни срѣди, които смѣтатъ, че нѣма основание за тревога и разпространяватъ разбирането, че вече нѣма комунизъмъ, че бившитѣ комунисти сж се промѣнили, станали сж нови хора и въобще трѣбва да се престане да се говори за антикомунизъмъ. Такива разбираня могатъ да иматъ само хора, които или не познаватъ комунизма, или иматъ скрити свои интереси да се възползватъ и облагодетелстватъ при комуниститѣ, когато тѣ евентуално могатъ да бждатъ на власть.

На насъ не сж известни факти или дока-

зателства, които да потвърждаватъ, че комуниститѣ сж се промѣнили. На насъ не сж известни факти и доказателства, които да опровергаватъ нашето твърдение, че **нѣма бившь комунистъ!**

Като прибавимъ къмъ това, което казахме, че новоизбраниятъ президентъ още преди да е встѣпилъ въ длѣжностъ, вече почна да кастри министритѣ, заплаши дипломатитѣ, закани се на всички, които правятъ нѣщо безъ негово предварително одобрение, следъ като встѣпи въ длѣжностъ - се потвърждава нашето мнение, че избирането на червенъ президентъ на България е основание за тревога.

Ние считаме, че при създаденото положение опасността да се направи опитъ за реставрация на комунизма е реална, и за това зовемъ всички дѣсно ориентирани партии и всички национални организации да създадатъ връзка помежду си и да изградятъ своевременно единъ националенъ блокъ, който да се противопостави и да осуети всеки опитъ за реставрация на комунизма в България!

Уважаеми д-ръ Дочевъ,

Съ оптимизъмъ, вѣра и пожелания за здраве ви приветстваме за 96-ия ви рождень день.

Знамето на борбата за национално единна и социално справедлива България, носено отъ

Васъ, следъ което вървахме повече отъ 50 години, съ гордостъ ще развѣваме и занаяпредъ.

Борбата продължава!

Победата е предъ насъ!

За България!

До д-ръ Иванъ Дочевъ

почетенъ председателъ на БНФ (Инк)

гр. Шуменъ, България

ЦУС на БДФ (Инк)

Представителство въ България

Списание "Борба"

До

всички мои приятели, съмишленици

и съидейници

На всички васъ, приятели, съмишленици и съидейници

Честито Рождество Христово!

Съ непоколебима вѣра въ бждещето на Родината и презъ 2002 година да отдадемъ сили и умения за утвърждаване на демокрацията и социалната справедливостъ въ прекрасното ни Отечество България.

Богъ съ нами! За България!

Вашъ Иванъ Дочевъ

НАБЛЮДАТЕЛЪ

МАЛТА '89

Какъ бившитѣ комунисти спасиха социалната си база и последицитѣ отъ това

Съ настъпването на 80-тѣ години отъ миналия вѣкъ стратегитѣ отъ “западния лагеръ” притежаватъ вѣче прилично количество безспорни индикации, че крайната победа въ “студената война” ще имъ принадлежи. Американцитѣ сж били винаги силни въ импровизацията. Но когато става дума за събития съ свръхстойностно значение и задъ Атлантическия океанъ, предпочитатъ да боравятъ посредствомъ предварително сервираны “стратегически панели”. Ето защо на мисловнитѣ лаборатории: Институтътъ Хувъръ по проблемитѣ на войната, революциитѣ и мира, Институтътъ Хъдзънъ, Институтътъ Станфордъ, Институтътъ по съвременни изследвания, Институтътъ Брукингсъ, Институтътъ Аспенъ, както и на “захранващитѣ фондации”: Херитиджъ Фаундейшънъ, РЕНД Корпорейшънъ, Атлантическиятъ съветъ и Трестранната комисиия се възлага срочно да се погрижатъ за стратегическата схема отъ варианти за действие въ случай на форсирано разпадане на СССР и сателитната му система.

Изброенитѣ по-горе институции излъчватъ солиденъ контингентъ отъ професионални политолози и аналитици, както и изследователи съ по-широкъ профилъ - социолози, философи, историци и футуролози. Цѣлиятъ този сборъ въ серия съвмѣстни заседания очертава общата рамка на вариантната схема.

Разработкитѣ са завършени въ срокъ, предвиждайки победенъ финалъ съ два аспекта:

- САЩ печелятъ надпреварата въ въоръжаването вследствие икономическата слабостъ на СССР. Така въ свѣта остава само една свръхдържава, вследствие отсъстващъ граждански контролъ надъ военнитѣ програми (безъ последнитѣ да сж приложени на практика) съветската империя ще се дезинтегрира и ще изпадне въ икономически хаосъ.

- Пълниятъ упадъкъ и загниване на СССР

протича обезателно въ обстановката на миръ, обезпеченъ отъ обществено-производителното и военно-техническото превъзходство на САЩ.

Единственото въ случая голѣмо “неудобство на свѣтовния миръ” е старателно скриваниятъ отъ обществеността фактъ, че соцноменклатурата винаги е съзнавала националната и интернационалната си вина и произтичащата отъ нея отговорностъ предъ историята.

Съ други думи извиканиятъ на животъ отъ върховнитѣ нужди на класата си политически екипъ около Михаилъ Горбачовъ се изправи въ срѣдата на 80-тѣ години предъ маршрута по ржба на бръснача - да избѣгне нюрнбергската съдба на хитлеристката върхушка отъ 1946 г. И сжщевременно да съхрани за бжднините номенклатурната икономическа мощъ, генерирана въ свръхконцентрирания капиталъ посредствомъ симбиозата партия-държава.

Аварийнитѣ усилия по намиране на генераленъ изходъ отъ ситуацията не притежаватъ американската системностъ на разработкитѣ и разширената имъ основа откъмъ контингентъ. Кржгътъ по взимането на съдбоносни решения излиза отъ рамкитѣ на Политбюро на КПСС и се свида въ съставъ М. Горбачовъ, Ал. Яковлевъ, Ст. Шаталинъ, Е. Шеварнадзе, Ев. Примаковъ, В. Болдинъ, Юр. Осипянъ, Ев. Велиховъ, Ар. Масленниковъ, В. Медвѣдевъ, В. Чернѣвъ и още много други лица. Не е установено участието на сегашнитѣ асове Козиревъ и Чуркинъ. Съвсемъ разбираемо въ започващитѣ сондажи съветската страна поема инициативата. Въ повечето случая тя предлага, а американцитѣ редакционно коригиратъ, като при това упорито се спори и търси (разбира се) небалансиранъ, но сжщевременно неунижаващъ, запазващъ широки възможности за маневра компротисъ. Стиковането се обсъжда периферично.

но и на най-високо ниво (срещитѣ на американскитѣ и съветскитѣ държавни глави въ Женева и Рейкявикъ).

Така се стига до окончателната редакция на Малтийскитѣ протоколи, които сж уникални по рѣдѣ показатели. Въ историята на дипломатията не сжществуватъ документи, заслужаващи толкова задълбоченъ и многостраненъ анализъ, но по-важното за насъ е следното:

При техническото оформяне редакцията се отклонява видимо отъ дипломатическия стандартъ за договорна документация. Преамбюлтъ и работната частъ на договора се състоятъ от четири листа съ дължина 32 см и съдържащи 39 абзаца.

Но епохалната страна на събитието "Малта'89" е въ включването въ себе си съ несравнима виртуозностъ на **духъ на диктата, кодиранъ въ контекста понѣкога до трето дълбочинно ниво**, докато формалната повърхностъ се осигурява отъ лишени отъ каквато и да било императивностъ и ултимативностъ договорености. Така напримѣръ ключовата фраза на договора се съдържа въ абзацъ 5-и, където "въ името на оцѣляване на цивилизацията дветѣ страни взаимно се задължаватъ да превърнатъ обществата въ дветѣ държавни обединения въ общества съ пазарна икономика, основаваща се върху частната собственост, управлѣвани отъ свободно избираемъ парламентъ и независимо правосъдие". Въ духа на сжщия абзацъ САЩ всжщностъ се задължаватъ да сж си тѣ. Нищо друго. Хаосътъ е неизбеженъ и точно цената по преодоулванетоъ му е косвеното задължение, което загубилитѣ студената война ще трѣбва да платятъ. Кой, на кого, какво налага, въ случая е вече извънъ съмнение. А че документитѣ се подписватъ на борда на пѣтническия корабъ "Максимъ Горки", е слабо утешение за съветската страна.

Кога и какъ волята на победителитѣ отъ "студената война" е сведена на сателитната соцноменклатура?

Още на следващия денъ (5 декември) въ Москва се провежда предварително насрочена среща на ръководителитѣ на държавитѣ участнички въ Варшавския договоръ, и то

само безъ Румъния да е взела участие. Единствениятъ оцѣлялъ архаиченъ "кондукаторъ" ще го разстрелятъ 20 дни по-късно и шансътъ чрезъ информация не би трѣбвало да му се дава. Или въ дълбочина всичко е сведено детайлно до следващитѣ два дни, когато срещата прераства въ двустранни беседи на Горби съ всѣка делегация поотгѣлно. Така или иначе на 7 декември 1989 г. вечерята всѣки участникъ въ срещата е отпжтубвалъ за дома съ полагаемата му се информационна порция.

Какво потискащо и какво утешително съзиратъ номенклатурнитѣ аналитици въ решенията отъ Малта '89?

Свършено е съ монопола върху властта на партиитѣ-държави отъ большевишки типъ. Създадената революционна ситуация прави невъзможно по-нататъшното обслужване на експлоататорската схема на номенклатурата въ цѣлата ѝ гигантска релационна съвкупностъ отъ обществени постове и функции. А понеже се касае за симбиоза партия-държава, то и държавносттата въ случая е обречена. Следватъ спадане на производството, загуба на външнитѣ пазари, криза въ правната система и пр. Съ крайно оформяне на общия и тоталенъ хаосъ, на чийто фонъ появата на мародерскитѣ мафиотски образувания е неминуема.

Генералниятъ въпросъ относно обществено-историческата мимикрия на номенклатурата се очертава така: Ще бжде ли възможно върху маневрениа параметъръ въ Малтийския договоръ управлѣващата класа отъ загиващото общество на монолитна стабилностъ да премине безнаказано въ общество съ гъвкава обратна връзка, позволяващо съ това преходна адаптация!? Съ нарастващо скрито задоволство въ текста на договора **"аварийнитѣ" аналитични звена откриватъ надеждни спасителни изходи.**

Първо: Никой абзацъ не предвижда прилагането на наказателната "нюрнбергска" формула отъ 8 августъ 1945 г. срещу военнопрестѣпници, както и държавни или партийни функционери, доктриниращи съзнателно и системно човѣконенавистна идеология.

Второ: Въ името на "унифицирането на дветѣ общественно-икономически системи" никъде не се борава съ категорията "социа-

ленъ превратъ”, който е главенъ способъ на социалната революция. Не е посочена никаква формула за преразпредѣление на нагробения и съсредоточенъ отъ номенклатурата социаленъ продуктъ. Разисква се косвено и бѣгло социализацията. Нѣма нито дума за ресоциализацията.

Трето: Подъ общитѣ мжгяиви софизми отъ документа “минаватъ метъръ” проблемитѣ по правния характеръ на износа на капитали, сѣдбата на националнитѣ банкови системи, валидността на договорнитѣ отношения отъ бившия Варшавски договоръ, регулирането на националнитѣ дългове, порѣдъкътъ на приватизацията и пр.

Още тукъ да си зададемъ единъ отъ кардиналнитѣ въпроси:

Съзнателно ли остави Западътъ спасителнитѣ за номенклатурата люкове отворени?

Да. Съвсемъ съзнателно. Не е възможно да си създадъ всеобхващащъ наказателенъ статутъ отъ 1945-1989 г., а да не се сещашъ поне за частъ отъ него 45 години по-късно. Шансовитѣ отъ Малта '89 сж си чиста проба класова солидарностъ. Тя има своитѣ корени и въ англосаксонския начинъ на мислене следъ постигнатата победа: “Трѣбва ли ми за нѣщо победениятъ?” В случая трѣбва, и то много. Ако съюзницитѣ отъ НАТО бѣха оставили революциитѣ на самотекъ, голѣма частъ отъ номенклатурчицитѣ щѣха да бждатъ физически ликвидирани. Но немалка частъ щѣха да забѣгнатъ на Западъ, кждето да въртятъ изнесени предварително капитали. Социалната имъ адаптация на западъ отъ Одеръ/Ниса нѣмаше да е лишена отъ проблеми отъ всѣкакъвъ видъ. Но далечъ по-сериозно опасение предизвиква вариантътъ, че унищожаването на номенклатурата щѣше да представлѣва разрушаване на най-горния етажъ отъ социалната схема на победенитѣ страни и лишаване за дълъгъ периодъ отъ време олигархията на победителитѣ отъ комуникационна еквивалентна (на сжщото ниво) възможностъ за контактъ съ нѣкакъвъ типъ постсоциалистическа олигархия въ бившия “източенъ лагеръ”. Такова едно развитие щѣше много да забави икономическото усво-

яване на Русия и сателититѣ ѝ съ целъ изнасяне границитѣ на влияние до река Амуръ.

“Времето е пари” решително е замѣненъ съ “Времето е порѣдната глобална победа”

“Друзаритѣ” не чакатъ специална покана и навсѣкжде се втурватъ по единъ и сжщи начинъ къмъ народно открената спасителна задна врата. Тѣ бѣха предварително поставили кракъ на прага ѝ по времето на Ю. Андроповъ, когато сжщиятъ бѣ решилъ широкомащабна яacobинска офанзива срещу “измѣнитѣ на класата си бюрократични паразити”. Оттогава датира форсираното изнасяне на капитали задъ граница отъ сателитната номенклатура и трупането имъ въ “ротативно дѣло” отъ емисари съ високъ партиенъ рангъ и довъррие. Първенецъ въ социалистическото съревнование относно начинането е несъмнено държавниятъ секретаръ по външната търговия на ГДР Александъръ Шалкъ-Голомковски, който отъ момента на задържането му (6 декември 1989 г.) до интервюто му предъ “Шпигелъ” (№ 19, 6 май 1991) признава “диапазонъ на дейностъ” въ размѣръ на 22 млрд. ДМ. На второ мѣсто се затвърждава кръгътъ около Огнянъ Дойновъ. Следватъ поляцитѣ и т.н. За Русия темата е специална. Следъ 1989 г. на обществеността се лансиратъ като пробни сонди срещу евентуална реакция парвенюта съ “външенъ” и “вътрешенъ” капиталенъ генезисъ. А иначе непосредствено следъ 1989 г. закипява довършителната дейностъ по натрупване на социално-икономическата мощъ на номенклатурата.

Офейкватъ партийнитѣ каси съвмѣстно съ обслужващия персоналъ

Трекаво се създаватъ съ народни пари всевъзможни фирми, предприятия, фондации, холдинги и пр. Отварятъ се и се заплватъ лични банкови сметки. Прехвърля се недвижимо имущество, а на Балканитѣ преди всичко юнашки се приватизира на черно. Масово се пращатъ по дяволитѣ официална властъ и лични убеждения. Ето така по цѣлата територия на бившия соцлагеръ (с изключение на Чехия и Албания) финансовитѣ и стопанскитѣ капитали отъ свалената политическа класа

изковаха хладнокръвно на фона на хаоса социалните бази на посткомунистическите партии - цялата онази съвкупност от лични и колективни възможности за просперитет, битова обезпеченост, платено пасивно време за работа върху себе си, създаване на връзки, пътуване в чужбина, обмен на форми и идеи и т.н.

Напукъ на всички тържествени клетви за прозрачност на процесите, незнайно защо и неусетено какъ като главен диспечер по икономическото култивиране на новоприобщените към пазарната икономика бивши соцстрани се появи Международният валутен фонд (МВФ). Между 148-те нейни клиенти мъчно може да се посочи страна, държаща въздигането си на хитреците с бели якички край 2-нъ Камдесю. Тогава се налагат два "рентгенови" въпроса. Защо при прехода кой икономически екип от Източна Европа не се обърна за структурна помощ към "чикагската четворка" на лауреата на Нобеловата премия Милтън Фридман или към далекоизточния капитал? Защо от Шпрее до Владивосток кой не стартира разгромяващото социалната база на номенклатурата оржжие, наречено парична обмяна? Отговорът е: **Защото според Малта '89 се разрешава смъна на властта, но не и на собствеността.**

Западът желае реформи, а не социални революции и той постигна своята цел!

По-голямата част от епилога на погоре изложеното въ сегашното историческо време е вече известна.

Сигналът дава Литва.

По-късно дойде шокът от изборите въ Полша и Унгария, на чийто фонъ случило се въ Унгария е вече само протоколъ. Едва сега читателят е въ състояние самостоятелно да разшифрова изказването на др. Първановъ въ предпоследния "отзвукъ" преди официалното начало на телевизионното предизборно студио по БНТ: "При предишните избори съществуваха движение вътре въ партията за почетна загуба. Сега и да искаме - не можем да загубимъ." Преведено от социалистически езикъ, горното звучи така: "Ми-

налия път не бѣхме толкова сигурни дали по императивностъ Малта '89 е равна на Ялта-Техеранъ. Не е. Ето защо трѣбваме въ банкъ."

Идва моментът на комплексната констатация

Демократичните сили въ Източна Европа съ изключение на Чехия не се оказаха дорасли за историческата си роля следъ катаклизма съ номенклатурния социализъмъ презъ 1989 г. поради бедностъ, малодушие, криминализирано социално съзнание, агентурна инфилтрация и предателство на атлантическите фактори. Антиболшевишкият елитъ не успѣ да разгроми социалните бази на опонентите си съ доказана национална вина. Не бѣ атакувана небивалата концентрация на капиталъ, почиваща върху симбиозата партия-държава. А отъ историята знаемъ, че крупниятъ капиталъ въ комбинация съ електоралната воля на всички онези, опасяващи се отъ възмездие, доказа за десетилетия своята непобедимостъ въ ФРГ, Италия, Япония и др. (Въ Германия 83% отъ оцѣлелите есесовци гласуватъ твърдо за християндемократите, задъ които стоятъ и концерните.) Така ще е и въ исторически модифициранъ вариантъ и въ бившата Източна Европа.

Нещо по-страшно. Съ неспособността си да преградятъ пътя на старата номенклатура въ похода ѝ къмъ бждещата ѝ роля на национална олигархия, **постсоциалистическите народи повтарятъ трагичния паралелъ съ Латинска Америка** следъ загиването на Испания като колониална империя. Тамъ местната колониална администрация се утвърди следъ националните революции като едра буржоазия. Индианците отъ Грандъ Чако смѣниха политическото национално робство съ социално потисничество. Този ходъ на развитие предопредели ролята на Латинска Америка като "заденъ дворъ". Източна Европа ще е пъкъ шахмата за смѣтъ. Мимолетна бѣ божията дневна свѣтлина. Навлизаме въ следващия исторически тунелъ по коловоза на колективното дистанционно управление на народите Виенски конгресъ 1815 г. - ООН - Ялта-Техеранъ - Малта.

Изъ историческитѣ архиви

Изказване на Сталинъ предъ Политбюро отъ 19 августъ 1939 г.
(Публикувано въ книгата “Другое война” 1939-1945 г., стр. 73-75, издание на Руссийский госсударственный гуманитарний университет - 1996 г.)

Сталинъ:

Въпросътъ “миръ или война” встѣпва въ критична за насъ фаза. Ако ние сключимъ договоръ за взаимопомощъ съ Франция и Великобритания, Германия ще се откаже отъ Полша и ще почне да търси “модусъ вивенди” съ западнитѣ държави. Войната ще бжде предотвратена, но въ по-далечно бждеще събитията може да иматъ опасенъ за СССР характеръ. Ако ние приемемъ предложението на Германия за сключване на пактъ за ненападение, тя, разбира се, ще нападне Полша, и намѣсата на Франция и Англия въ тази война е неизбѣжна. Въ Западна Европа ще има сериозни вълнения и безрѣдици. При такива условия има много шансове да останемъ извънъ конфликта и може да се нагѣваме на изгодно за насъ встѣпване въ войната.

Опитътъ отъ послѣднитѣ двадесетъ години показва, че въ мирно време въ Европа е невъзможно да има комунистическо движение, силно до такава степенъ, че болшевишката партия да вземе властта. Това е възможно само въ резултатъ на голѣма война. Ние правимъ нашия изборъ и той е ясѣнъ. Ние трѣбва да приемемъ германското предложение и вежливо да изпратимъ англо-френската мисия. Първото предимство, което ще получимъ, е унищожаването на Полша до самата Варшава, включително и украинска Галиция.

Германия ни дава пълна свобода на действие въ Балтийскитѣ страни и не възразява за връщането на Бесарабия къмъ СССР. Тя е готова да включи въ нашата зона на влияние Румъния, България и Унгария. Остава откритъ въпросътъ, свързанъ съ Югославия... Сжщевременно ние трѣбва да предвидимъ последицитѣ, които произлизатъ както отъ поражението на Германия, така и отъ нейна победа. Въ случай на поражение неизбежно идва съветизация на Германия и създаване на комунистическо правителство. Ние не трѣбва да забравяме, че съветизирана Германия ще бжде

въ голѣма опасност, ако съветизацията е резултатъ на поражение въ краткосрочна война. Англия и Франция ще бждатъ достатѣчно силни, за да завлагѣятъ Берлин и да унищожатъ съветска Германия.

При това положение нашата задача се свежда въ това: Германия да може да води колкото е възможно по-дълго война, съ цель Англия и Франция да бждатъ изморени и обезсилени до такава степенъ, че да не сж въ състояние да разгромятъ съветизирана Германия. Заемайки позицията на неутралитетъ и очаквайки нашия часъ, СССР ще оказва помощъ на сегашна Германия, снабдявайки я съ суровини и продоволствени стоки. Но отъ само себе си се разбира, нашата помощ не трѣбва да надвишава опредѣлени размѣри съ огледъ да не подриваме нашата икономика и да не намалѣваме мощьта на нашата войска.

Сжщевременно ние трѣбва да правимъ активна комунистическа пропаганда, особено въ англо-френския блокъ и предимно въ Франция. Ние трѣбва да направимъ така, че въ тази страна въ военно време партията да бжде принудена да се откаже отъ легална дейностъ и да премине въ нелегалностъ. Ние знаемъ, че тази работа иска много жертви, но нашитѣ французки другари не ще се колебаятъ. Първи тѣхни задачи сж разлагането и деморализацията на войската и полицията. Ако тази подготвителна работа се извърши въ съответна форма, безопасността на съветска Германия е осигурена, а това ще помогне и за съветизацията на Франция.

За осществяване на тѣзи планове е необходимо войната да продѣлжи колкото може повече и именно въ тази насока трѣбва да отправимъ всичкитѣ сили, съ които разполагаме въ Западна Европа и на Балканитѣ.

Сега да разгледаме второто предположение, сиречъ победата на Германия. Нѣкои изказватъ мнение, че тази възможностъ представлява за насъ сериозна опасност. Въ то

ва мнение има частъ отъ истина, но голѣма грѣшка е да се смѣта, че тази опасностъ е толкова близка и голѣма, както нѣкоу я представятъ. Ако Германия победи, тя ще излѣзе отъ войната твърде обезсилена и не ще може да започне вѣоруженъ конфликтъ съ СССР въ продължение на десетъ години. Нейна основна грижа ще бжде да наблюдава победенитѣ Англия и Франция и да пречи на тѣхното възстановяване. Освенъ това победоносна Германия ще разполага съ огромни територии и въ продължение на много десетилѣтия тя ще е заета съ "тѣхната експлоатация" и установяване на германски порѣдки. Очевидно е, че Германия ще е заета на друго мѣсто и не ще може да се изправи срещу насъ. Има още нѣщо, което ще усили нашата безопасностъ. Въ победена Франция френската комунистическа партия всекога ще бжде твърде силна. Комунистическата революция е неизбежна и може да използваме това обстоя-

телство, за да отидемъ и да помогнемъ на Франция и я направимъ нашъ съюзникъ. Освенъ това всички народи, попаднали подъ "защитата" на победоносна Германия, сжщо ще станатъ наши съюзници. Ще имаме широко поле за извършване на свѣтловна революция.

Другари! Въ интересъ на СССР - родината на трудѣщитѣ се, е да избухне война между Райха и капиталистическия англо-френски блокъ. Необходимо е да се направи всичко, тази война да трае колкото може по-дълго, за да се обезсилятъ и дветѣ страни. Именно по тази причина ние трѣбва да се съгласимъ за сключване на пакта, предложенъ отъ Германия, и да работимъ, тази война, веднѣжъ обявена, да продължи максимално дълго време. Трѣбва да усилимъ пропагандистката работа въ воюващитѣ страни, за да бждемъ готови, когато войната завърши...

Така каза миролюбецътъ Сталинъ

На читателитѣ на списание "Борба" припомняме

Най-важнитѣ срещи на върха презъ Втората свѣтловна война и следъ нея

Техеранъ, 28.11-1.12.1943 г. - Франклинъ Рузвелтъ, Йосифъ Сталинъ и Уинстънъ Черчилъ координиратъ общитѣ действия срещу врага Германия.

Ялта, 4-11.02.1945 г. - Сжщитѣ трима правятъ следвоенната подѣлба на свѣта.

Погсаамъ, 17.07-2.08.1945 г. - Труманъ казва на Сталинъ, че САЩ разполагатъ съ ново свръхмощно оръжие.

Парижъ, 16.05.1960 г. - Срещата се проваля, защото Хрущовъ гържи Айзенхауеръ да му се извини за инцидента съ шпионския самолетъ Ю-2, сваленъ отъ съветската авиация.

Москва, 2-24.05.1972 г. - Ричардъ Никсънъ става първиятъ американски президентъ, посещаващъ Москва. Домакинъ е Леонидъ Брежневъ.

Виена, 15-18.06.1979 г. - Брежневъ и Джими Картъръ подписватъ договора САЛТ-2.

Женева, 19-21.11.1985 г. - Михаилъ Горбачовъ удря съ юмръкъ по масата въ беседа на разговоръ на четири очи съ Роналдъ Рейгънъ, следъ което двамата обявяватъ повратъ въ двустраннитѣ отношения.

Рейкявикъ, 11.10.1986 г. - Горбачовъ и Рейгънъ правятъ порѣдна стѣпка къмъ края на студената война.

Малта, 2-3.12.1989 г. - Горбачовъ и Джорджъ Бушъ разговарятъ за баллистичнитѣ междуконтинентални ракети.

Вашингтонъ, 16-17.06.1992 г. - Бушъ и Горбачовъ привършватъ преговоритѣ по договора СТАРТ-1 и за химическитѣ оръжия.

Москва, 2-3.01.1993 г. - Борисъ Елцинъ и Бушъ подписватъ договора СТАРТ-2.

Ванкувъръ, 3-4.04.1993 г. - Билъ Клинтънъ и Елцинъ загърбватъ оръжията и започватъ разговори за икономическо сътрудничество.

БОРБА

Шести конгресъ на БДФ - традицията на СБНЛ се завръща съ пламъ за национална мощъ и социална справедливостъ

На 8 и 9 декември 2001 г. въ зала 2 на НДК се проведе шестиятъ редовенъ конгресъ на БДФ. Присъжтстваха 351 делегати, излъчени отъ 176 общински организации на партията.

При откриването на най-висшия форумъ на БДФ бѣха поднесени приветствия отъ СДС, ВМРО и Народенъ съюзъ, следъ което докладъ изнесе председателятъ на БДФ М. Радевъ. В доклада се очертаха перспективитѣ предъ партията относно нейното мѣсто въ политическия животъ на България. М. Радевъ препоръча БДФ да поеме самостоятеленъ пътъ на развитие и да търси съюзници въ коалицията ОДС. Той подчерта, че участието на политици отъ БДФ въ държавното управление е тѣхенъ личенъ ангажиментъ и тези личности въ никакъвъ случай не носятъ негативи на БДФ. Въ края на доклада си М. Радевъ каза, че на БДФ е нуженъ новъ политически лидеръ, съ което фактически обѣви своето оттегляне отъ БДФ.

Въ дискусиата по доклада се очертаха две тези. Едната бѣше олицетворение на духа и стремежа на БДФ къмъ собственъ обликъ и идентификация, а другата - на постояненъ и траенъ съюзъ съ СДС. Силни изказвания направиха Любенъ Димитровъ, зам.-председателъ на БДФ, Красимиръ Доновъ (Враца), Емилия Илинска (София), Христо Чирпанлиевъ (Кърджали) и Ем. Николова (Пловдивъ). Следъ дискусиата делегатитѣ пристѣпиха къмъ приемането на новата програма на БДФ.

Програмата бѣше представена отъ проф. д-р Карастояновъ и доц. д-р П. Славейковъ. Въ нея се акцентира върху принципитѣ за развитието въ България на социално пазарно стопанство и актуализирането на идеитѣ на СБНЛ въ нашето време. Тя е компилация отъ разчупени идеи и богатство на социално-икономически механизми за развитието на България. Въ дискусиата по програмата се изяви желанието и волята на делегатитѣ къмъ позитивни и градивни идеи. Много отъ делегатитѣ отбелязаха, че на БДФ е нуженъ новъ, по-твърдо националистически обликъ. Програмата бѣше приета съ мнозинство отъ делегатитѣ и утвърдена като символъ на новата политическа доктрина на БДФ.

Следъ това конгресътъ обсъди и новия уставъ на БДФ, за подготовката на който специална благодарностъ бѣше изказана на г-ца Жаклинъ Толева и на г-нъ Любомиръ Георгиевъ.

Следъ приемането на устава и програмата се пристѣпи къмъ изборъ на председателъ на БДФ. Издигнати бѣха кандидатуритѣ на М. Радевъ, Л. Димитровъ, Ж. Толева и проф. Ст. Карастояновъ. Муравей Радевъ и М. Димитровъ си направиха отводъ и като претенденти останаха Ж. Толева и Ст. Карастояновъ. Последниятъ подчерта, че ще държи особено на дисциплината и рѣда. Споредъ него БДФ може да бѣде политически факторъ, но трѣбва да намери пътъ къмъ сърдцата на обикновенитѣ хора. Да бѣде партия на общитѣ идеи и индивидуалнитѣ решения. Накрая проф. Карастояновъ подчерта, че особено ще държи на възстановяването на връзкитѣ и контактитѣ съ Българския националенъ фронтъ въ САЩ и ще пледира за връщането въ редоветѣ на БДФ на онези, които напуснаха БДФ следъ петия конгресъ или бѣха отстранени.

На проведеното тайно гласуване, въ което участваха 311 делегати, се получиха следнитѣ резултати: Жаклинъ Толева - 94 гласа, проф. Карастояновъ - 211 гласа. За председателъ бѣше обявенъ 56-годишниятъ професоръ отъ Софийския университетъ, който е основателъ на катедра "Регионална и политическа география". Следъ избора на председателъ бѣше избранъ 101-члененъ Националенъ съветъ. Обявено бѣше, че първото заседание на Националния съветъ ще се проведе на 26 януари 2002 г. въ София, когато ще бѣде избрано и ЦР на БДФ. Конгресътъ бѣше закритъ съ химна "Шуми Марица".

Политическа платформа на проф. г-р Стефан Карастоянов Национално възраждане на националната идентичност

В наши дни БДФ е модерна политическа сила и наследник на традицията на Съюза на българските национални легиони. Създадената от нас политическа сила с течение на времето се утвърди като явление в десния политически спектър. **В годините на демократизацията Българският демократически форум изразяваше философията за декомунизацията на обществото и се наложи като автентична политическа партия, почиваща на принципите на антикомунизма.** Вярата в легионерската идея същевременно ни даде основания да изградим нашето политическо кредо, както и смисъла на реална политическа практика.

Днес БДФ има важни и отговорни, а може да се каже и фундаментални задачи, свързани с развитието на политическия процес. В дясното политическо пространство има видимо раздвижване, създадено като последица от резултатите от парламентарните избори от 17 юни 2001 г., които създадоха предпоставки за преформулиране на основните принципи на управленската алтернатива на национално отговорни политически сили. БДФ като политическа партия има много задачи и отговорности, свързани с изчистването на нашата собствена идеология и политически намерения за участие в политическия живот на страната. **Нашата политическа практика е необходимо да се развие чрез целенасочена активност за оптималното изграждане на структурите на БДФ, които в голяма част от градовете са в незавидно състояние.** БДФ трябва да формира атрактивен облик, основаващ се на организирана и хармонизирана партия с хоризонтално и вертикално взаимодействие за постигане на позитивни резултати.

Изграждането на БДФ като модерна ясна националистическа партия ще се окаже позитивно за българския политически живот. Тук многозначително ще поставя и въпроса

Каква партия е БДФ

Този въпрос бе широко обсъждан в нашите структури и аз искам да изразя своята политическа визия.

Като част от семейството на националистическите партии БДФ трябва да изповядва същите национал-демократични ценности, отразени в новата програма на БДФ. Хуманност, отговорност, социална справедливост и сигурност - това са основните ни ценности. Не трябва да се забравя, че БДФ е приемник и наследник на националната традиция в българския политически живот. БДФ възникна като отговор на нуждите на българския народ от национална идентичност и нова визия за национално самосъзнание, както и декомунизация на България. **Нашата партия трябва да е отговорна, демократична партия за политически и граждански инициативи, основаващо се на принципите на толерантността, равноправието и добронамереността.**

Държавното управление

Основите на държавното управление се основават от стриктно спазване на устоите на разделение на властите и икономическата свобода. **Нашата гържавност има потребност от европеизация на държавното управление.**

Ние трябва обективно да отчетаме както реалните постижения през последните четири години, така и определените пропуски, грешки и недомислени управленски решения, които противоречат на нашите национално-отговорни принципи и възгледи. Не трябва да забравяме, че след 1997 г. правителството на ОДС поведе страната в правилна, а не в погрешна посока. В този период страната ни заяви своята евроатлантическа ориентация. Видимо беше укрепена социалната и финансовата политика. Последователно беше постигната относителна стабилизация на българския лев. Успешно беше въведен валутният съвет; възстанови се доверието и сътрудничеството с международните финансови институции; повиши се кредитният рейтинг на страната. В същото време не можем да не си даваме сметка, че финансовата

стабилизация не доведе до желаната икономическа стабилизация. Кадровата политика на правителството на ОДС в голяма степен не даде нужните резултати, въпреки че никой не може да отрече постигнатото от ОДС. Така неусетно изминаха годините на управление на ОДС. **Сигурно е едно, че днес държавното управление не е по-ефективно, видно е и грузо, че в управлението навлизат госта комунисти.**

Икономическата визия

Перспективата пред нарастването на доходите е проблем, който трябва да решава целият политически елит, а този, който не успее да го направи, трябва да се оттегли от политиката. Трябва ясно да заявим, че проблемите на икономиката ни са тревожни и много често при промяна на управленската философия водят до сътресения, което не е добре за българския народ.

Политическите решения

Като говорим за политическите решения, непременно трябва да мислим за цялостния об-

лик на Българския демократически форум. Сега, когато сме изправени пред важен избор и носим отговорността на ръцете си, на този шести конгрес определено се изправяме пред постулатите на рационалния избор и желанието да приложим нашия усвоен демократизъм. Освен решенията, които ще вземем на нашия конгрес, пред нас остават още много предизвикателства, отнасящи се до по-нататъшната ни дейност като политическа сила.

За това и нашето политическо послание е към всички, които вярват в собствените си сили и възможности, за които върховна ценност в живота е личната им свобода, достойнство и право на човешко щастие.

Нови измерения придобива и проблемът за единството - необходимо, дори в определена степен решаващо условие за укрепване на партията. Нужна е нова консолидация на БДФ в търсене на общото, на онова, което ни обединява, без да замазваме различията. Темата за единството е основна за укрепването на партията, за успеха на взаимодействието на българската десница и нашите съмишленици и гласоподаватели.

Съюз "Истина" - Трета национална конференция

На 22 декември 2001 г. Общобългарският съюз "Истина" проведе третата си национална конференция.

Във едноминутно мълчание въ памет на жертвите на комунизма и починалите дейци на Съюза застанаха гости и делегати от цялата страна. Професор Радко Поптодоровъ и отецъ Анатолий Балачевъ извършиха православно молитвено въведение към дъловата работа на конференцията.

За ръководство на конференцията бѣ избрано бюро съ председател г-нъ Александъръ Младеновъ.

Съ приветствени слова застанаха предъ събранието представители на братските организации:

Отъ името на Българския национален фронтъ (Инк) членътъ на президиума г-нъ Гошо Спасовъ прочете приветствие, пратено по факсъ отъ Чикаго.

Отъ името на Съюза на свещениците - отецъ Анатолий Балачевъ и професоръ Радко Поптодоровъ.

Отъ името на Комитетъ "Съединение" - г-нъ Василь Станиловъ, главенъ редакторъ на в. "Про и АНТИ".

Отъ името на възпитаниците на Военните на Негово Величество училища, Школа запасни офицери и родолюбивото запасно войнство - почетниятъ

Г-нъ Д. Марковъ изнася финансовия отчетъ

председател г-нъ Любомиръ Банковски.

Отъ Съюза на репресираните - д-ръ Иванъ Николовъ.

Обстоенъ докладъ за дейността на Съюза за отчетния периодъ изнесе досегашниятъ му председател проф. д-ръ Георги Марковъ. Безшумно, но достойно Съюзъ "Истина" е участвал, а въ рѣдица случаи организиралъ, акции въ цялата страна въ духа на програмните цели на Съюза и интересите на Бъл-

гария. Съюзът е подкрепял демократичнитѣ сили въ всички важни политически действия, но за съжаление само въ рѣдки случаи е срещалъ разбира- не и съдействие.

Приетѣ бѣ и финансовиятъ отчетъ. Докладва- но бѣ, че Съюзътъ има възможности да активизира и разшири организационната си и публицистична дейность.

Въ изказванията си делегатитѣ изразиха ка- тегоричната си воля да продължатъ усилията си за обединяването въ единенъ съюзъ на всички хора, репресирани отъ комунизма въ България. Това дѣло бѣ успѣшно започнато въ Съюза на репресирани-

съ избора за председателъ на д-ръ Никола Грозевъ. Временно е прекъснато обаче поради неочаквана- та смъртъ на доктора - станалъ символъ на човѣшка- та морална съпротива срѣщу комунизма.

Съ пълно единодушие конференцията избра отно- во за председателъ на Съюза проф. д-ръ Георги Мар- ковъ. Избрана бѣ контролно-ревизионна комисия и уп- равителенъ съветъ. За организационенъ секретаръ - Дян- ко Марковъ съ помощници Ангелъ Ангеловъ и Мина Ча- нева.

Конференцията бѣ закрыта съ предпразнични благопожелания и воля за **борба срѣщу комуниз- ма - за България!**

Обръщение на БНФ (Инк) до Третата национална конференция на Общобългарския съюзъ "Истина"

Уважаемо председателство, уважаеми деле- гати на Третата национална конференция на Общобългарския съюзъ "Истина",

Натоваренъ съмъ отъ Президиума на Българ- ския националенъ фронтъ (Инк), САЩ, да засвиде- телствамъ предъ васъ нашитѣ най-добри чувства и пожелания.

Драги приятели,

Воини за истината,

Българскиятъ националенъ фронтъ (Инк), САЩ, високо ценя усилията на Общобългарския съюзъ "Истина". Тя, **истината**, да бжде изнесена такава, каквато е, независимо отъ това кого цен- трално и периферийно ще засегне.

Ние сме впечатлени и респектирани отъ вашата нагласа, продукувана от мждростъта и опита на годинитѣ да не търсиме мѣстъ, а справедливо възмездие за тѣзи, които преди петдесетъ и петъ години унищожиха интелектуалния елитъ на нацията, а тѣхнитѣ потомци сега създадоха пред- поставки и опустошиха икономически Родината ни.

Ние се прекланяме предъ направеното отъ васъ за обезсмъртяване на онези, които въ името на България станаха жертви на комунистическия тероръ.

Ние вѣрваме въ победата на вашата борба, защото тя е борба за новото българско възраждане въ името на истината.

Позволете ми като делегатъ на Третата национална конференция на Общобългарския съюзъ "Истина" да ви увѣря, че ще направя всичко, което е въ възможностите ми конференцията да приеме такива рационални решения, които, нагѣвамъ се, ще съдействатъ за утвърждаване на Съюза като носителъ на гражданска позиция въ името на **истината**. Наредъ съ това, сжщо въ крѣга на възмож- ностите си, ще се постарая за установяване на по-тѣсни връзки на сътрудничество съ онези наши съдейници и съмишленници, членове и нечленове на БНФ (Инк), живѣещи въ четиритѣ посоки на свѣта, за които все още истината е свята.

Ние сме съ васъ!

Успѣхъ!

*Президиумъ на БДФ (Инк): Ал. Дърводѣлски, Мариновъ, Спасовъ
Секретаръ Ганчовски*

Чикаго, 21 декември 2001 г.

Приветствието е прочетено отъ представителя на БНФ (Инк) въ България г-нь Гошио Спасовъ.

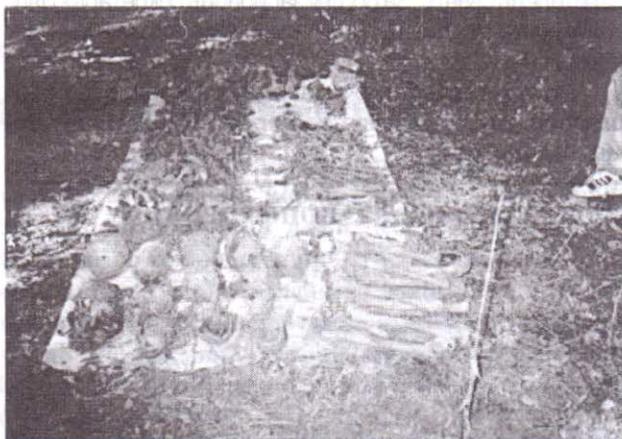

Г-нь Г. Спасовъ поднася приветствието

Съюз ИСТИНА

Гр. Казанлък

Протокол

Масовият гроб

Днес, 25 септември 2001 г., в горското землище на с. Александрово в местността Белите камъни бе разкрит масов гроб. Окръжна прокуратура Ст. Загора в лицето на прокурора Петър Василев даде устно съгласие за разкриване след назначена полицейска проверка от РПУ Казанлък. Публикациите във в. "Отечествен фронт" от 1978 г. с автор Никола Христов "Свой сред чужди и чужд сред свои" и книгата на проф. Диню Шарланов "Горяните - кои са те" дадоха достатъчно основания и факти, за да се пристъпи към ексхумирането на масовия гроб.

След като бе снет около 30-35 см слой от пръст, се появи човешки череп, а от двете му страни гумени цървули. При цялостното откриване на гроба от положението на черепите и гумените цървули стана видно, че мъртвите са подредени в гроба като траверси на кръст, един върху друг, с цел да заемат по-малко място.

Извадени бяха човешки черепа - 15 бр. (6 от тях запазени с отвори от куршуми в средата на черепа). Няколко от долните челюсти бяха с напълно запазени и все още здрави зъби, от които е видно, че са били на млади хора. Цървули гумени, сравнително запазени - 22 бр., ципове - 2 бр. Корозирал патрон от пушка - 1 бр. Огледалце счупено - 1 бр. Цигаре - 1 бр. Свирка - 1 бр. Манерки алуминиеви със следи от куршуми - 3 бр. Куршуми от автомат и пистолет - деформирани - 20 бр. Копчета различни - 22 бр.

25 септември 2001 г., с. Александрово

*Съставил протокола
председател на Съюз "Истина" - Казанлък
Иордан МАРИНОВ*

Протокол

Днес, 28 септември 2001 г., група лекари се събра и след обсъждане на все още останалите в забвение съдби на множество български лекари, фелдшери, медицински сестри и други медицински лица, вкл. студенти по медицина - жертва на комунистическия тоталитаризъм от 1944 до 1989 г., единодушно реши:

1. Да се създаде инициативен комитет, който да организира събирането на материали (спомени, документи, архивни материали и пр.) за репресиите, извършени върху медицински лица и последиците от тях за цялото българско общество.

2. Да се потърси съдействието на Българския лекарски съюз, Българския Червен кръст, Министерството на здравеопазването, висшите медицински университети и други държавни и обществени институции за осъществяване на споменатите цели.

3. Събраните материали ще бъдат обработени и публикувани в подходяща форма.

4. Паметта на жертвите да бъде уважена с изграждането на мемориал и поставяне на паметни плочи, паметни знаци и др.

Убедени сме, че чрез разкриване на истината и отдаване на почит към медицинските лица, жертва на комунистическото насилие, ще спомогнем за оздравяване на българското общество и преодоляване на тежките последици от полувековното комунистическо насилие.

Инициатори:

1. Проф. д-р Кирил Никифоров Миленков
2. Проф. д-р Георги Георгиев Марков
3. Проф. д-р Димитър Стефанов Козаров
4. Д-р Милко Любенев Русев
5. Проф. д-р Георги Григоров Манолов

Виолета Златева

Разузнавачи или шпиони?

Национални ли бяха българските разузнавателни служби през периода 1948-1989 г.?

Не! Те бяха колониални по характер и имперски по насоченост, защото след 1948 г. България по формалната държавно-юридическа типология отговаря напълно на колониалната модификация "доминион". СССР присъства като обвързаност в българската конституция, в двата нови химна на НРБ, държавния герб (чрез петолъчката като интегриращ и идеологически символ), държавното знаме (пакъ чрез герба в горния ляв ъгъл по територия на съветските републики), в паричните знаци, чрез особеностите при екстериториалния паспортен режим и чрез пребиваването на съветските граждани на наша територия, в военната клетва, Наказателния кодекс ("клеветата" срещу СССР се разглеждаше като такава и срещу НРБ), националната футболна купа бѣ "Купа на Съветската армия". Поднасянето на булченски букет пред паметника на сжщата тази армия бѣ масово и по инициатива. В всички първостепенни държавни учредения стени бѣ по главния коридор фланкираха посетителите и служещите чрез пълния състав на ЦК на КПСС, а в

Държавна сигурност - изчадието на КГБ

редъ елитни училища (като например СГНЕ "Ернстъ Телманъ" - Ловечъ, чийто випускникъ е и Бригадиръ Христофоровъ Аспаруховъ - Бригейдѣра) съветскиятъ химнъ се изпълняваше непосредствено следъ българския. Публична тайна е, че назначаването на висши партийно-държавни чиновници ставаше само следъ кадрово одобрение отъ Кремълъ. Дори нѣкои отъ тяхъ (Гриша Филиповъ и др.) не се срамуваха, че лошо влагѣятъ български езикъ. Бруталното и исторически престижното налагане по българските земи на социалния корпоративен (уж "класовъ") съветски модел монополизираше и контролирваше чрез СИБ пласмента на българския вътрешен продуктъ. На два последователни пленума, ноември-декември 1963 г. и януарския презъ 1973 г., бѣ дадена отправна линия за превръщането на НРБ в 16-а република на СССР, което щеше да е исторически примеръ на социалистическа "пуерториканска интеграция" в състава на Съветския съюзъ.

Тогава - колко можеха да сж "национални" и българските разузнавателни служби?

Историята не познава случай, в който обслужващата дадена колониална администрация разузнавателна система да

притежава национален характер. Тѣ сж имперски и сѣ доказано антинационално предназначение. Всѣко друго твърдение е просто атрибутъ на кръчмарски споръ. Нѣщо подобно е и нескопосаниятъ опитъ на о.з. полковникъ Яневъ за самоутешение въ в. "168 часа", бр. 351, 5-11 януари 2001 г., с. 8, че "тази държава е имала Народно събрание, правителство и ние сме имали ясно формулирани задачи". Въмѣсто да преразказва "Сънчо", другарьтъ полковникъ да представи разузнавателната доктрина, следъ което много коментари ще сж излишни.

Чия бе работната схема?

Най-трогателния паралелъ намираме между основнитѣ структури на ДС и КГБ. Разликитѣ - предвидъ мащабитѣ на СССР откъм територия и разнообразното по етнически съставъ население - бѣха незначителни. Главнитѣ управления въ Москва бѣха 9, докато въ София - 6. При "съветскитѣ другари" Четвърто управление бѣ "Гранични войски", докато у насъ "четворката" носеше обозначение "Технически мероприятия и подслушвания". "Дървеницитѣ" (познати тукъ като "брѣмбари") въ СССР бѣха 8-о управлѣние. Въ колониална България 5-ото (УБО) при "братушкитѣ" бѣ 9-о, докато митичното родно 6-о въ метрополията на "Лубянка" фигурираше като 5-о ГУ. Значителни разлики имаше въ подраздѣленията на управлѣнията, при които въ СССР освенъ отдѣли, имаха и дирекции.

Българскитѣ резидентури въ чужбина по нищо не се различаваха отъ тези на "батковцитѣ". Оперативниятъ персоналъ имаше разбивки по: ПР - политическо, икономическо и военностратегическо разузнаване и активни мерки; КР - контраразузнаване и сигурностъ; Х - научно-техническо разузнаване; Н - нелегална поддръжка; ЕМ - емигранти и СР - специаленъ резервъ.

Паралелна работна единица представляваше дневникътъ по входяща и изходяща кореспонденция. Изходящата шифрограма се състоеше отъ групи цифри, указващи въ

последователенъ редъ до кой отдѣлъ на "Центъра" е предназначена, отъ какъвъ характеръ е, кой е съставилъ текста, дата, вида на агентурния източникъ, преценката за надеждностъ и по кое направление е постъпила информация.

Въ съветската столица "специфичната форма на борбата за миръ" се предлагаше на руски и колониални сателитни възпитаници отъ МГИМО (Московски държавенъ институтъ по международни отношения).

Братскитѣ съветници

Чии бѣха задачитѣ и кой поддържаше приоритетитѣ?

Чрезъ полемични контравъпроси се спирамъ директно на възможно "най-патриотичнитѣ" изпълнения на "българскитѣ" органи за сигурностъ. Какви бѣха националитѣ ни интереси въ Карибския басейнъ, че екстрадиранитѣ на слѣдващата година съответни български "специалисти" придружиха усилията си къмъ тѣзи на колежитѣ си отъ ГДР и ЧССР при колективния имъ опитъ за сваляне отъ властъ въ Хава на презъ лѣтото на 1967 г. на легендарния Фигелъ и замѣнянето му съ трето-разрѣдния Ескаланте следъ възникналата временна криза въ кубинско-съветскитѣ отношения? Колко "национална" бѣ възникналата временна криза въ кубинско-съветскитѣ отношения? Колко "национална" бѣ българската агентурна дейностъ (тукъ отново фамилията Заимови) въ началото на 70-тѣ години, благодарение на която въ Суданъ загубиха живота си десетки хиляди антифундаменталисти? За националитѣ нужди на краефермитѣ въ родния му карнобатски край ли шпионираше Пенъо Костадиновъ ядрения оперативенъ центъръ "Невада" въ САЩ презъ периода 1978-1983 г.? Съ патриотична ли целъ се покровителстваше турското котило отъ терористи и трафиканти на дрога и оржие въ първокласния хотелъ "Витоша" до атенатата срещу папа Йоанъ-Павелъ II? Какво

правеха германските терористи от РАФ (Роте армее фракционъ) на черноморското ни крайбрежие? Ние ли влязохме като агресори въ Афганистанъ презъ 1979 г., че следъ логично наложеното амбарго на високи технологии срещу СССР (тази горна Волга съ ядрени ракети) “юнашки” трѣбваше да го пробиваме чрезъ ИНКО презъ маршрута Австрия-Унгария? Каква “висота на националната честъ и достойнство” постигна ВГУ съ отвлечането отъ Дания (разработка № 98676/1973 г.) и “самообесването” му въ Старозагорския затворъ на наивника Борисъ Арсовъ? Защо не имъ хрумна на “патриотичнитѣ български разузнавателни стратегии” да разузнаватъ и съветската метрополия по примера на израелския МОСАД (“Чиновника”), “издоилъ” професионално и най-вече “вътрешностюзнически” последователно ФБР (аферата “Шапиро”) и ЦРУ (аферата “Полардъ”)? А къде остана “интернационалната” обратна връзка и “професионална солидарностъ” при атенцията срещу папата, въ който замѣсени българи и български агенти действително нѣмаше? Защо чрезъ “скжпнитѣ съветски колеги” легендарниятъ Авакумъ Заховъ не се добра до отговора на въпроса къде бѣ планирано чудовищното посегателство? Шефътъ на секретния отгѣлъ на Ватикана монсеньоръ Луиджи Поджи го научи въ Виена отъ израелцитѣ презъ ноември 1983 г. Той го събщи на ЦРУ, а за да спадне напрежението, Джеймсъ Бондъ го сподѣли “най-приятелски” съ КГБ. Но СССР нѣмаше интересъ да си разваля отношенията съ страната на хубавитѣ килими и строго забуленитѣ жени и замълчавайки, остави българския нещастникъ Сергей Антоновъ трогателно дълго предъ италианския сждъ.

Не е чудно, че нѣкои отъ остроумията на бившия ржководител на Шести отгѣлъ къмъ Шесто управлѣние на ДС Димитъръ Ивановъ са очевидни. Понятие “старо и ненужно” въ архивитѣ на разузнавателнитѣ служби отъ цѣлъ свѣтъ буди искренъ смѣхъ. А следъ като е “старо и не-

нужно” още презъ 1980 г., защо го прочистватъ чакъ деветъ години по-късно, и то точно презъ 1989-а? “Нѣкой поускалъ отъ Григоръ Шоповъ прочистване и го получилъ.” Разбира се, Ивановъ не знаелъ кой го е поускалъ. За такова фундаментално решение нѣма “нѣкой”. Имаше комплексенъ административенъ механизъмъ, и то отъ най-висше ниво. По онова време всеки министъръ (да не говоримъ за замѣстницитѣ му) бѣ съ госта ограничени правомощия откъмъ фундаментални решения. Цѣлесъобразна инициатива отъ този родъ можеше да възникне “отдолу”, но решение взимаше съответниятъ отгѣлъ къмъ ЦК и го връщаше придружено съ препорѣки и указания по съответния редъ до най-нисшето ржководно звено, за да могатъ всички по етажитѣ да се позоваватъ на съответния управленски документъ.

Сждбата на импозантния архивъ е четворна:

Останали сж само 2% “за парлама”.

Неизвестна частъ е унищожена, но не чрезъ изгаряне, а чрезъ изнамереното въ ГДР “райсволфъ”, т.е. чепкало. Имитирало се е “рутинно прочистване”.

Най-сжщественитѣ и съ несравнима оперативна стойностъ гѣлъ отпжтвува въ североизточна посока месеци преди 10 ноември 1989 г. Какъ това е станало, може да разкаже Едуардасъ Ейсмонтасъ, латвиецъ и на високъ постъ по онова време въ КГБ. Въ Русия колониалниятъ архивъ ще бжде “замразенъ” до евентуалната реимпериализация на “Великая Русъ” за следъ около тридесетъ години.

Новата неоколониална епоха

Въ борбата за постигане на крайнитѣ цѣли на социалъ-империалистическия СССР се маркира исторически най-красноречиво чрезъ организираното презъ май на 1959 г. въ Москва най-голѣмо съвещание на КГБ и сателитнитѣ звена. Предъ събраитѣ се надъ 2000 присжтстващи председателтъ на КГБ Александъръ Николаевичъ Шелепинъ

изложи мащабен по цели и глобален по насоченост план за мобилизиране на разузнавателните служби от целия имперски блок. Създава се нарочен отдел "Д" към схемата на ПГУ, който да координира разузнавателните програми за "активните мерки" с политическите намечения на ЦК на КПСС. От този исторически момент силно нарасна броят на заграничните московски "съветници" в доказано "приятелски страни", които насочваха, координираха и докладваха шифровано до "Лубянка" - нещо, за което съобщил по БНТ г-н Михаил Константинов в разговор с водещия предаването "Гласове" Явор Дачков. В НРБ те бяха настанали в бившата главна квартира на Гестапо - знаменателна приемственост - на ул. "Сан Стефано" № 6, което беше маскирано като "Комитет на специалистите по ядрената енергетика от СССР".

Къде са архивите?

Пръки инструкции за оперативното и гражданското поведение след подписването на предстоящата капитулация в рамките на студената война ДС получи в Варна през 1986 г. Това основополагащо събитие се разигра в шикозния санаториум на ЦК на БКП, където по инициатива на Димитър Стоянов се събраха малко над тридесет души от специализирания колониален елит, за да чуят "процалните" методически наставления на върховния "съветски шестак" (там бях 5-о) Ф. Д. Бобков в сватината на предстоящата редукция в глобалната политика на катастрофиралата империя. **Чуха малко утешителни неща, но добре запомниха, че най-голямата заплаха за социалното и гражданското колективно бъдеще на членовете на КГБ и ДС в сватината на неминуемите промени ще е сватката на архивите от "особената борба за мир и социализъм".**

Преразказано в сегашно историческо време - механизъмът, целящ освобождава-

не от сватката, на българска земя е задействан по следния начин:

А) Пристъпва се към оценка на архивния материал в рамките на съставена схема по целеви приоритети при бюджетащото вътрешнополитическо развитие.

Б) Праца се по дяволите оперативността на книжните материали, но се започва съобособяване на фондовете, описите и архивните единици по масиви, подлежащи на спешна евакуация.

В) Започва изчакването на дейността на Горбачов, подсказваща варианта на глобалната капитулация на съветския социалимперализъм.

Г) Извършва се евакуация на обособените масиви до уговорените адреси и се имитира унищожаване.

Епилогъ

Всеки един от бившите щатни много добре е съзнавал къде отива, за какво се залавя и към какво се стреми. Никакъв "патриотизъм" не е бил ръководният гъдел. Приели са участието на избраните с възра в хилядолетната победна съдба на системата. Но загубиха борбата... Доиде съдбата, като най-неумолимия келнер, за сватката. Горко на победените - възкликвали древните гърци при такива случаи.

Но нищо подобно в наше време... Само двама-трима от тях се захванаха да лъжат умрено чрез мемоарната литература. Десетки други най-усърдно се залепиха за вимето на изнесените от тях като куриери - "Скачачи" национален продукт като капитално ротационно дело в размер на повече от петнадесет настоящи държавни бюджета. Още повече техни събратя образуваха фирми, вероятно с средствата на четвъртите братовчеди на тъщите им. Трети организираха най-интензивно контрабандни канали, павиращи пътя на местната олигархия.

Щастливи, че живеят сръдъ уморен народ, те организират без всекакъв сватен клубове и асоциации на разузнава-

читът отъ запаса, подслушватъ прокурори, палятъ стърнища, насъскватъ групировки и пр. И то безъ съвременна Русия да иска това отъ тяхъ. Но тѣ трениратъ и доказватъ. Наложил се висшитѣ сановници на ЦРУ и МОСАД да прехвърчатъ до София, за да разясняватъ, че “пренаемъ агентъ на ДС” е абсурдъ, тъй като сжцията действа само отъ първоначаленъ и генеалогически обосноваенъ и ориентиранъ въ североизточна посока безусловенъ рефлексъ.

Въ заключение, на господата на “ча-

гъра и банковата книжка”, загрижили се, че безъ разузнаване България загивала, ще заявя следното: Новата история дава перманентенъ урокъ, че разузнавателната система, обслужвала нѣкога човѣконенавистна доктрина и водеща до национална катастрофа, подлежи на тотално демантиране чрезъ кадрови и структуренъ разгромъ. После - всѣкому заслуженото. Всѣкакъвъ другъ вариантъ е гаранция за обществена гангрена, защото култивира чувство за ненаказаностъ.

Политическа декларация на български общественици

Трагичните събития в САЩ от 11 септември 2001 г. все по-силно ще променят представите ни за света, за човешките и междудържавните отношения, за границите на морала, за допустимостта на ужасяващата бедност до безграничното богатство, за ролята на религиите, като извор на добри помисли и дела, за силата на международното право и солидарността на нациите.

И ние, българите, както и всички останали народи днес, сме изправени пред въпроси и дилеми, за които няма отговор, а най-малко универсално решение.

Възникналата световна заплахата отново поставя на дневен ред въпроса за националния интегритет като средство за осъзнаване и преодоляване на вътрешни и международни кризи по пътя на ефективно сътрудничество със САЩ, НАТО, ЕС и световната демократична общност в лицето на ООН.

Повече от десетилетие в българското публично пространство цар Симеон II мотивира точно тази необходимост от национално единство, от национален интегритет, от гражданско осъзнаване на тези ценностни категории. Възникналата световна нестабилност за пореден път доказва необходимостта от подобно действие и политика.

С убеждение и чувство на привързаност към демократичните ценности, постиженията на човешката цивилизация и запазването на уважението към закона и правовия ред, ние се обръщаме към всички наши сънародници в България и извън нейните граници да изведем на приоритетни позиции националните интереси на страната ни, за да може тя да бъде ефективен и решителен съюзник на световната коалиция срещу тероризма и непредизвиканото насилие.

Запазвайки нашите идейни и политически различия по много въпроси от вътрешното изграждане на отечеството ни, ние заставаме категорично зад българското правителство и неговия премиер, зад българския парламент, зад президентската и съдебната институции, за да могат те да действат с по-голяма решителност и увереност в настъпващия период на национално и световно изпитание.

София, 24 септември 2001 г.

По азбучен ред подписали:

Александър Дърводелски - САЩ, Александър Г. Томов, Виолета Борисова, Гошо Спасов, Димитър Х. Попов, Енрико Дел Белло - Италия, Иван Йотов, Иван Карагьозов - САЩ, Йордан Дупаринов, Никола Куртоклиев, Росица Дичева

Президентски избори 2001 г.

Решение № 206 на Централната изборителна комисия от 20 ноември 2001 г.

На основание чл. 15, ал. 1 и 2 и чл. 17 от Закона за избиране на президент и вице-президент на републиката Централната изборителна комисия обявява резултатите от произведените избори за президент и вице-президент на 11 ноември 2001 г. и на 18 ноември 2001 г., както следва:

На 11 ноември 2001 г.:

От общия брой изборители по изборителните списъци в страната и в чужбина – 6 847 422, правото си на глас упражниха 2 850 291 изборители. Общият брой действителни гласове – 2 837 708, се разпределя по кандидатски листи по реда на номерата на бюлетините, както следва:

– за Петър Кирилов Берон и Стоян Вълчев Андреев, предложени от партия „Съюз България“ – 31 394 гласа;

– за Петър Стефанов Стоянов и Нели Петрова Куцкова, предложени от инициативен комитет – 991 680 гласа;

– за Богомил Ангелов Бонев и Атанас Иванов Железчев, предложени от партия „Гражданска партия за България“ – 546 801 гласа;

– за Жорж Ганчев Ганчев и Веселин Стоянов Бончев, предложени от партия „Блокът на Жорж Ганчев“ – 95 481 гласа;

– за Георги Седефчов Първанов и Ангел Иванов Марин, предложени от коалиция „Коалиция за България“ – 1 032 665 гласа;

– за Ренета Иванова Инджова и Кръстьо Николов Илов, предложени от партия „Демократичен алианс“ – 139 680 гласа.

На основание чл. 93, ал. 4 от Конституцията Централната изборителна комисия за избиране на президент и вице-президент на републиката с Решение № 176 от 14 ноември 2001 г. опре-

дели двете кандидатски листи, получили най-много гласове, които да участват в новия избор, насрочен за 18 ноември 2001 г., както следва:

1. Петър Стефанов Стоянов и Нели Петрова Куцкова, предложени от инициативен комитет.

2. Георги Седефчов Първанов и Ангел Иванов Марин, предложени от коалиция „Коалиция за България“.

На 18 ноември 2001 г.:

При произвеждане на новия избор за президент и вице-президент на републиката от общия брой изборители 6 889 638 правото си на глас упражниха 3 784 033 гласоподаватели. Общият брой действителни гласове 3 775 119 се разпределя между кандидатските листи, както следва:

1. За Петър Стефанов Стоянов и Нели Петрова Куцкова, предложени от инициативен комитет – 1 731 676 гласа.

2. За Георги Седефчов Първанов и Ангел Иванов Марин, предложени от коалиция „Коалиция за България“ – 2 043 443 гласа.

На основание чл. 93, ал. 4 и чл. 94 от Конституцията на република България и резултатите от произведените избори за президент и вице-президент на републиката Централната изборителна комисия за избиране на президент и вице-президент на републиката

РЕШИ:

Обявява за избран за президент на Република България Георги Седефчов Първанов.

Обявява за избран за вице-президент на Република България Ангел Иванов Марин.

Председател: М. Павлова

Секретар: М. Карадайв

Защо новоизбраният президент на България не се нарича Петър Стоянов

Причините, за да не получи довърнето на гражданите за втори мандат президентът Петър Стоянов, сж комплексни и не подлежат на периодизация.

Мнозина анализатори сж склонни да акцентират върху работата на президента през последните две години, а даже и върху последните месеци, предшестващи президентските избори през ноември 2001 г. Други свързват провала му с непослователността на посланията, които отправя към гражданите и които въ интерес на истината трябва да кажемъ въ много случаи сж взаимно изключващи се. Трети - на обръкване-

то, което настъпи след парламентарните избори и катастрофалната загуба на СДС, към която партия президентът заявява, че принадлежи. Четвърти - въ стремежа му към показностъ въ вътрешен планъ, граничеща с популизъмъ, а въ външен - с нищо неоправдано самодоволство за незамънностъ. Безспорно всички тези и други мнения и мотиви иматъ своето стойностно политическо измърение, когато се разположатъ въ изминалите пет президентски години.

За насъ причината, за да не получи П. Стояновъ довърнето на гражданите за втори мандатъ, обаче има други подтекстове.

Първо: Ако приемемъ, че кандидатурата на г-нъ Стояновъ за втори президентски мандатъ е сериозно заслжена "отвънъ", той дължително трѣбваше да съсредоточи цялото си внимание за разрешаване на сложнитѣ икономически проблеми вътре въ страната. Персонално трѣбваше да посочи носителитѣ на корупцията и да разплете изплетената отъ тѣхъ паяжина, а не да се задоволява съ смѣхотворното "Иване, кажи си".

Второ: Като президентъ на нацията, въ ролята на която се вживѣваше, г-нъ Стояновъ не трѣбваше да "селекционира" новитѣ политически личности, ползващи се повече или по-малко съ довършето на определени слоеве отъ населението, а твърдо и безъ колебание да ги привлече за изпълнение на поставенитѣ си предизборни задачи.

Трето: Груба политическа грѣшка бѣха напѣнитѣ на г-нъ Стояновъ да базира политическитѣ и икономическитѣ си предизборни послания, като използва междуличностни отношения съ "задна гата".

Четвърто: Ние знаемъ какви сж конституционнитѣ пълномощия на българския президентъ, но ние знаемъ и възможноститѣ му да упражни влияние за възстановяване на законността въ страната, такава каквато е била безъ наличието на чужда окупация.

Пето: Когато се говори за извращения по време на "възродителния процесъ" и справедливото искане за възмездие, не могатъ да се премълчаватъ исканията за възмездие на

хилядитѣ безкрѣстни гробове презъ време на тоталитаркомунизма. Това не означаваше мѣстъ, господинъ експрезидентъ вече, а висша форма на възстановена законностъ.

Шесто: Съпричастнитѣ въ първите стѣпки на "прѣкналата" отъ "перестройката" демокрация следъ 10 ноември 1989 г. съ право днесъ отново разказватъ вица "БКП се разгѣли на БСП и СДС" и си припомнятъ **кой, кога, къде и защо** предложи за пръвъ председател на СДС въ Пловдивъ сега пловдивски професоръ, а тогава марксистъ-ленинецъ.

И още! Точките могатъ да станатъ двуцифрени, но сжщността остава една! Кандидатъ-президентътъ за втори мандатъ Петъръ Стояновъ грубо наруши физическитѣ правила, като измѣсти опорната точка отъ мѣстото на най-големитѣ възможности и я постави на мѣсто, далечъ отъ мотивация, продиктувана отъ изискванията нуждитѣ на момента.

Накрая! Ние приемаме голѣмата и неоченима помощъ на г-нъ П. Стояновъ за успѣхитѣ на правителството на СДС въ областъта на външната политика, но ни е трудно да се примиримъ съ излъганитѣ ни надежди (като възможностъ) въ областъта на вътрешната президентска политика. Затова, когато казваме, че часовникътъ на законната справедливостъ понѣкога изостава, то непременно трѣбва да знаемъ, че длъжникъ на времето той никога не е оставалъ.

БОРБА

И още! Защо новиятъ президентъ не се нарича Петъръ Стояновъ

Не мога да повѣрвамъ на думитѣ Ви, господинъ президентъ!

Г-нъ президентъ,

Искамъ да изразя възмущението си отъ безразличието и отъ липсата на капка национална гордостъ у Васъ. Не мога да повѣрвамъ, че сте избранъ отъ българи-демократи, освободили се отъ комунистическия моралъ.

Повече отъ една година, отъ 9 февруари 2000 г. насамъ, чакамъ отговоръ въ връзка съ възстановяването името на единъ истински борецъ срещу комунизма - Борисъ Арсовъ, македонецъ по народностъ, борещъ се за свободата на България. Изпратихъ Ви 6 фотокопия отъ архива на Държавна сигурностъ, разкриващи голготата на последователния антикомунистъ. Желанието ми бѣше този храбъръ борецъ за свобода да бже

посмъртно награденъ, защото дори името му не е споменато на т.нар. плоча на избититѣ по време на комунизма, кошто сж надъ 80 000 човѣка.

Казвамъ се Зафиръ Л. Петровъ и съмъ отъ 5 години въ България. Повече отъ 20 години прекарахъ като емигрантъ въ Германия. Бѣхъ осъденъ безъ причини - само заради убежденията си - на 5 години затворъ (за лошо поведение, понеже въ Софийския затворъ не желяехъ да изучавамъ биографията на Сталинъ, ме изпратиха въ Бѣлене). Съ радостно очакване и съ вѣра Ви слушахъ, когато на митингъ отъ 1997 г. заявихте публично, че ще казвате истината и се заклехте въ името на България.

Защо излъгахте този измѣченъ народъ?

Къде се борихте, а също така и Вашите приятели отъ СДС и срещу кого? Защо не Ви споменаватъ въ нито единъ емигрантски вестникъ като патриота Радоу Ралинъ? Още презъ 1990 г. по "Дойче веле" съобщиха, че БКП изважда свои отбрани синове и дъщери, които да образуватъ нова демократическа партия - СДС. Какъв демократъ сте Вие?

Вие обещахте, че следъ избирането Ви българскиятъ народъ ще има възможностъ за плебисцитъ за връщането на Царя. Азъ Ви изпратихъ писмото на г-ръ Г. М. Димитровъ, въ което той заявява, че референдумътъ отъ 1946 г. е незаконенъ. Вие не си направихте малко грижа да се вслушате въ думите на единъ добъръ български политикъ, а се опитвахте и опитвате да правите всекаккви инсинуации съ Царя. Ние, въ емиграция, не сме се борили за властъ, а за **свобода**.

Обръщамъ се отново къмъ Васъ, който желаете да останете още един мандатъ български президентъ. Забравете за комунистическия методу на управление. Обърнете внимание на тѣзи, които се бориха за днешна България. Намѣрете време и разгледайте книгитѣ на единъ патриотъ - Христо Христовъ, който бихъ сравнилъ съ мъченика Захари Стояновъ. Обърнете внимание на жестоката истина за Държавна сигурностъ, разкриваща се предъ насъ още на първитѣ страници на книгата "Държавна сигурностъ срещу българската емиграция". Тѣзи шокиращи изречения не сж пасажъ отъ шпионски романъ, а точни указания на ДС до агентъ, който е трѣбвало да ликвидира българския емигрантъ Борисъ Арсовъ въ Дания, гадени въ специаленъ секретенъ планъ преди 25 години. Нека името Борисъ Арсовъ най-после накара погледа Ви да овлажнѣе, а сърцето Ви да затрепти. Той бѣше патриотъ и свободата на народа ни бѣше неговиятъ животъ, забравяйки за

семејство и близки. Въ паметъ и на съпругата му, която дочака свободата, но не успѣ да види изчистено името на съпруга си (тя почина въ началото на годината).

Ако искаме да вървимъ напредъ, трѣбва отъ време на време да се обръщаме назадъ, къмъ героичнитѣ подвизи на нашитѣ българи. А Вие, ако желаете да сте пакъ президентъ, спомняйте си за всички българи, живѣли и борили се у насъ и въ чужбина. Подобно на Вашата синя лидерка, Екатерина Михайлова, която въ днешното демократично време си служи съ комунистически термини, и Вие въ Палестина говорихте лъжи отъ името на българския народъ. Вие сте образованъ човѣкъ, какъ можахте да кажете, че народътъ е спасилъ евреитѣ отъ Хитлеръ?! Ако царъ Борисъ III не бѣше защитилъ евреитѣ, българскиятъ народъ не би могълъ да ги спаси отъ нѣмската машина. Та да не би полскиятъ народъ и останалитѣ европейски народи да не сж желали да запазятъ евреитѣ отъ фашизма или нашиятъ народъ е най-патриотичниятъ и най-големиятъ въ Европа?!

Или бждете съвремененъ президентъ, или не се захващайте!

Прилагамъ на Вашето внимание следнитѣ документи:

1. Дветѣ ми писма до Васъ съ дата и входящъ номеръ (дано сега намерите време да ги видите);
2. Дветѣ книги на Христо Христовъ;
3. Фотоконие отъ емигрантскиятъ вестникъ, за да се запознаете съ българския печатъ въ чужбина.

Зафиръ Лазаровъ

(Изъ писмото на Зафиръ Лазаровъ до президента Петъръ Стояновъ)

Интервю на г-н Драгомиръ Загорски предъ радио "Хр. Ботевъ"

Презъ месецъ декември 2001 г. членътъ на редакционния комитетъ на сп. "Борба", който живѣе въ САЩ, посети България и отговори на въпроси, поставени му отъ радио "Хр. Ботевъ".

- Г-нъ Загорски, кажете нѣколко думи за себе си.

- Роденъ съмъ въ София презъ 1925 г. Политически емигрантъ отъ 40 години, сждень като "врагъ на народа". Може би последниятъ български емигрантъ, живѣлъ по много години въ 4 различни режима - 19 въ царския, 17 въ комунистическия, 18 въ социалистическия (Австрия) и 22 въ капиталистическия.

- Кога сте напуснали България и защо?

- Напуснахъ България, защото национално мислещитѣ младежи ги третираха за врагове на режима, а по-възрастнитѣ ги избиваха.

- Пжтувате ли често?

- Обичамъ да пжтувамъ. Не се задържамъ на едно мѣсто за дълго, за което имамъ семейни недоразумения. Напримѣръ жена ми казва: "Като не те свѣрта на едно място, иди въ Ласъ Вегасъ, Монако, Парижъ, защо отивашъ въ тази нещастна република?" Обичамъ я, тамъ съмъ роденъ, когато не бѣше република. Не се чувствамъ особено щастливъ въ никой градъ, който не е София.

- Къде сте роденъ?

- Роден градъ ми е София и все още го обичамъ, въпреки че на втория денъ ми откраднаха 1150 д.м. предъ размянното бюро на бул. "Витоша". Е... направихъ постъпки въ Първо районно, за да се ограничи престъпността, но после размислихъ: "Въ цѣль свѣтъ крадатъ, дори официално!"

- Къде?

- Само преди три месеца въ Германия официално ми откраднаха 10 хиляди д.м. (нека чуе цѣль свѣтъ), защото съмъ нѣмалъ право да нося повече отъ опередѣлена отъ тѣхъ сума! Въпреки че показахъ на полицитѣ документъ за редовно изтеглѣна цифра отъ Швейцария. Е... преглътнахъ! Нали на германцитѣ имъ трѣбватъ пари, за да платятъ грѣховетѣ си отъ Дахау и Освиенцимъ!

- Каква дейность сте развивали, следъ като сте напуснали България?

- Следъ смъртта на д-ръ Паприковъ бѣхъ избранъ съ пълно мнозинство за редакторъ на сп. "Борба". Основахъ първото българско книгоиздателство въ Калифорния. Написахъ 22 книги, 26 брошури и стотици статии. За две книги получихъ позлатени медали за литература на международни изложби и още една диплома за литература в Хайфа - Израелъ.

- Какъ преценявате събитията въ България, като ги гледате отъ разстояние и отношението на българитѣ, живѣещи тукъ, къмъ тѣхъ?

- Наблюдавайки събитията въ България отдалечъ, чувствамъ, че ние, старитѣ емигранти, сме излишни. Новата генерация е противъ насъ, защото бѣхме вра-

гове на родителитѣ имъ. И ето на, те гласуваха за тѣхъ.

Ако приемемъ всички гласоподавания за мѣродавни, тогава се налага да цитирамъ най-големия политикъ презъ Втората свѣтвна война Уинстънъ Чърчилъ, който казва: "Всѣки народъ заслужава управлѣнието си." Точно този народъ, който постави отъвесно разсечена глава на най-големия българинъ Стефанъ Стамболовъ и вдигна паметникъ на правешкия деспотъ за убийствата на хиляди сънародници въ 60 лагера, по-жестоки отъ нѣмскитѣ душегубки, заслужава управлението си.

- Какво бихте казали на българската младежъ?

- Стойте си въ Родината и унищожете криминалността. България е истински рай и при едно разумно управлѣние може да се изравнимъ съ Швейцария.

Всѣки ще ме упрекне: "А ти що не дойдеш?" Искамъ, желая го отъ сърдце, но за менъ е много късно.

- Какво ще кажете за новото управлѣние?

- Мнозинството въ Отечеството и въ емиграция очакваха, че въ софийския Олимпъ царъ Симеонъ ще бжде пръвъ между боговетѣ! За голѣмо съжаление прекалено опънатата червена мрежа на неговото обкръжение не се прокъсва. А свѣтвната история доказва, че никой не може да стане акушеръ на новъ строй, ако не е погребалъ стария - както направиха Юговци, Червенковци и Живковци...

- Я кажете единъ вицъ, преди 25 години пуснахте книга за вицоветѣ...

- Свобода на словото и печатъ на устата!

- Благодаримъ Ви, г-нь Загорски, и до нови срещи.

Съобщения

Панихида за убититѣ отъ комунизма на и следъ 9 септември 1944 г.

На 9 септември въ черквата "Св. Иванъ Рилски" въ Ниагара Фалсъ свещеникъ Гроздановъ отслужи панихида за убититѣ отъ комунизмитѣ и всички загинали на границитѣ и въ други сѣржави отъ раниитѣ и страданията си.

Следъ панихидата бѣ сложенъ скромненъ обѣгъ за присъжтстващитѣ.

За панихидата г-жа Добра Негѣлкова приготви специалния хлѣбъ и житото и подари 25 долара за сп. "Борба".

Съобщава Кирилъ Секановъ - Торонто, Канада

Освещаване паметна плоча за царъ Борисъ III въ Силистра

На 3 ноември 2001 г. въ Силистра бѣ осветена паметна плоча за честъ и благодарностъ къмъ царъ Борисъ III за заслугитѣ му за връщането на Добруджа въ предѣлитѣ на Родината презъ 1940 г. Плочата бѣ откритъ отъ Н. В. царъ Симеонъ II. Присъжтства г-ръ Иванъ Дочевъ, който бѣше първиятъ кметъ на свободна Силистра следъ присъединѣването на Добруджа къмъ България. Той произнесе слово за заслугитѣ на царъ Борисъ. Гражданството масово се стече на тържеството и почете паметта на Царя Обединителъ.

ПИШАТЪ НИ

Уважаеми г-нь Спасовъ,

Получавамъ редовно "Борба" и затова Ви благодаря сърдечно. Имамъ една молба къмъ Васъ: Желая да закупя книгата на д-ръ Дочевъ "Иванъ Дочевъ разказва" и правя заявка, като ще си заплатя 5 лева.

Най-важното, което искамъ да ви пиша и желая отъ сърдце съдействието Ви, е: абсолвенти отъ НАТФИЗ "Кръсто Сарафовъ" сж създали единъ много български фолклоренъ кукленъ спектакълъ. Пътятъ български народни пѣсни прекрасно и играятъ вълшебно български народни приказки. Въ момента иматъ представления и азъ най-сърдечно Ви каня да ги видите. Този вълшебенъ български театраленъ художественъ продуктъ може да гостува съ голѣмъ успѣхъ на българитѣ въ Чикаго. Ще го посрещнатъ възторжено.

Тази година сжщиятъ съставъ, само че съ другъ спектакълъ, който се казва "Котки на керемиденъ покривъ", водихъ въ Австрия, в Мистелбахъ, близо до Виена, на международенъ фестивалъ. Представиха се много успѣшно. Кметътъ на града г-нь Христианъ Реешъ сподели и написа: "Българскитѣ студенти бѣха фантастични. Тѣ се изявиха надъ всички и застанаха заслужено на върха." Така че тѣ могатъ да гостуватъ съ двата спектакъла въ Чикаго. Спектаклитѣ имъ ще бждатъ посрещнати възторжено не само отъ българитѣ, но и от американската публика.

Ръководителъ съмъ на Рекламно-импресарска агенция "България" и чрезъ моята агенция можемъ да реализираме гостуването, само че съ Ваше съдействие. Ако се уреди всичко благополучно, каня Ви най-учтиво и Вие да се включите въ групата, за да гостуваме заедно въ Чикаго и да занесемъ голѣма радостъ на българитѣ.

Вашъ Любомиръ Ромчевъ

Уважаеми г-нь Дърводѣлски,

Нешастието на 11 септември за САЩ бѣше тревога и за насъ. За менъ човѣконенавистниятъ фундаментализъмъ е равенъ на човѣконенавистния ни комунизъмъ. САЩ много широко отвори вратитѣ си за комунисти, които едно мислятъ, друго говорятъ и трето вършатъ. Тѣхъ ги е раждало червеното знаме, не майка.

Жертвитѣ на комунизма въ България не сж почетени и реабилитирани. У насъ никой не говори за жертвитѣ на комунизма, за жестокоститѣ му, за злодеянията му. Сега комунизмътъ въ Русия и Източна Европа е официално ликвидирани, но само "официално".

Тѣзи изминали години комуниститѣ използваха, за да си осигурятъ сжществуването следъ падането на тѣхната власт. Установиха тѣсни търговски връзки съ "класовия врагъ" - гнилия и разпадащъ се споредъ тѣхъ капитализъмъ, основаха фирми съ западни партньори.

Незаконно ограбенитѣ пари тѣ вложиха въ западни банки. Сега вече тѣ не се наричатъ комунисти, а "търговци" и "бизнесмени". Съ богатствата си тѣ сж добре приети навсѣкжде. Тѣ притежаватъ фирми, вили, къщи по свѣта. И много други "имоти". Тѣхнитѣ злодеяния минаха въ забравата. За тѣхъ никой вече не споменава.

А кжде останаха тѣхнитѣ жертви? Защо никой не говори за тѣхъ? Забравени ли сж вече, или никой не знае за тѣхното сжществуване? Жертвитѣ на комунизма да бждатъ извадени отъ забравата и реабилитирани.

Мисълта: "Не се страхувай отъ змията - петната ѝ сж отвън - ще ги видишъ и ще избѣгашъ. Човѣка - страхувай се отъ него - петната му сж отвътре - не знаешъ кога може да те ухапе", азъ промѣнямъ така: "Не се страхувай отъ змията - петната ѝ сж отвън - ще ги видишъ и ще избѣгашъ. Комуниста - страхувай се отъ него - петната му сж отвътре - не знаешъ кога може да те ухапе."

И отново повтарямъ, споредъ менъ САЩ твърде широко отвори вратитѣ си за комунисти, а тѣхната мисълъ е нѣщо страшно.

Мария Нанкова, България

Уважаеми г-нь Спасовъ,

Запознахъ се съ вашия вестникъ посредствомъ нѣколко броя, които ми изпрати ваш приятелъ - инж. Ст. Радевъ отъ гр. Острава - Чехия. Благодаря на Вас, благодаря и на г-нь Радевъ...

Моля, чуйте и другитѣ нѣща, за които въ България никой не пише, но и никой не публикува това, което ние отъ тукъ изпращаме.

Като български гражданинъ участвахъ въ изборитѣ, състояли се на 17 юни 2001 г. Въпрѣки че въ Прага тѣ не бѣха достатъчно добре подготвени, резултатитѣ бѣха: отъ 550 избиратели 270 гласа бѣха дадени за НДСВ, 160 за СДС, 50 за БСП и т.н. Тѣзи резултати не Ви пиша случайно. Става ясно, че и тукъ хората искаха промѣна въ политиката, пъкъ и въ живота на българитѣ и България. Появяването на НДСВ на политическата сцена и спечелването на изборитѣ отъ него все още не значи, че сме успѣли да спечелимъ българския народъ на своя страна. Този избирателъ прие "молбата" на вашето Движение и му даде шансъ да ни покаже какво може. Въ това азъ виждамъ мъдростта на българина. Щомъ мислишъ, че си по-добъръ - подавамъ ти ржка, а сега - оттукъ нататъкъ покажи какво можешъ. Разбира се, че щомъ съмъ те избралъ, ще ти помогна да покажешъ, че наистина си билъ откровенъ предъ менъ и не си ме излъгалъ, за да спечелишъ, а после да си тръгне всичко по стереотипа, който доведе хората до "просяшка тояга".

Дотукъ казахъ всичко. По-нататъкъ отъ НДСВ зависи какъ ще се справя. Разбира се, че и съ нашата помощ!

Изъ писмото на г-нь Йорданъ Балуровъ, Чехия

БЪЛГАРСКИ НАЦИОНАЛЕН ФРОНТЪ, Инк.

Уважаеми г-нъ Спасовъ,

Къмъ Васъ се обръща урѣдникътъ на Исторически музей - гр. Търговище, Свѣтлана Аврамова. Научихъ Вашия адресъ презъ лѣтото и се надѣвамъ, че до сега не е настѣпила промѣна. Това първо писмо цели осъществяване на връзка съ Васъ, което е причина за телеграфния видъ на изложението.

Поводътъ, по който Ви пиша, е предстоящата презъ 2002 г. 30-годишнина отъ кончината на Негово Великопреосвященство Нюйоркски митрополитъ Андрей. Неговите тлѣнни останки сж погребани въ Търговище. Въ края на живота си той е оставилъ дарение, което е спомогнало да се доизгради храмътъ "Св. Ив. Рилски" и да се закупятъ съоръженията за микрофилтрационната озонаторна станция, благодарение на която проблемътъ съ водата въ града е решенъ завинаги.

Името на архиерея се ползва съ популярностъ и уважение срѣдъ жителитѣ на градъ Търговище, а написването на биографията му стои като задача предъ Историческия музей.

Въ връзка съ това се обръщамъ къмъ Васъ съ молба за помощъ. Цененъ източникъ за изясняване на дейността на митрополитъ Андрей въ Америка биха били споменитѣ на г-нъ Иванъ Дочевъ и български емигранти и членове на БНФ (Инк). Ето защо, моля за Вашето съдействие.

Съ уважение Свѣтлана Аврамова

Честито Рождество Христово и щастлива Нова Година!

Пожелаваме сърдечно на членоветѣ на Българския национален фронтъ, на читателитѣ, редакторитѣ и сътруднитѣ и тѣхнитѣ семейства, и на всички честни български патриоти, прѣснати по свѣта и тия въ Родината ни - пожелаваме отъ сърдце, щото пѣтеводната звезда надъ яслитѣ на Младенеца презъ тия светли, молитвени Коледни празници - да освѣти правия и достоенъ пѣтъ къмъ благоденстващото бждеще на България, презъ Новата 2002 година. Дано съ честни желаниа, високъ патриотизъмъ и съзнание за безвъзмезденъ дългъ къмъ изстрадалата ни Родина, съ Бога и Царя да изведемъ България на спасителния брѣгъ. Аминъ!

Ваши въ борбата: семейство Милко и Елена Мушмови

На всички сънародници и на Българския национален фронтъ Честитя Рождество Христово и Новата 2002 година!

Пожелавамъ здраве и успѣхъ на Царя и на всички сънародници по свѣта и у насъ.

Съ уважение Свѣтлана

Скрѣбна вестъ

Измина една година отъ смъртта на моя комшия, роднина и братъ по сждба

Станой Станоевъ

Емигрантъ отъ 1951 г., починалъ въ Парижъ, Франция, презъ януари 2001 г.

Роденъ въ заможна фамилия въ село Изворъ махала, Кулско, но остава пълненъ сиракъ въ млади години, отгледанъ отъ неговата баба и дѣдо Станой въ къщата на неговия чичо. Той работи въ полето отъ ранни години и по време на учене. Въ трети класъ, който е равенъ на днешния седми, бай Станчо получава двойка и не може да вземе диплома за третокласно образование, което бѣше важно за времето си, но късметъ - въ 1937 г. се ражда престолонаследникътъ князь Симеонъ Търновски - и той продължава. (Тогавя царъ Борисъ III помилва затворници, повиши военни чинове, а за ученицитѣ повиши успѣха съ една единица и бай Станчо получи спасителната тройка.)

Той често се прекръстваше и казваше: Богъ да дава здраве на Царчето.

Богъ да прости бай Станчо. И азъ изгубих старъ братъ по сждба.

Генчо Нанковъ

Помень

На 13 февруари 2002 г. се навършватъ 59 години отъ смъртта на **ген. Христо Луковъ**. Ген. Луковъ бѣ убитъ на 13 февруари 1943 г. отъ безродни комунистически терористи по нареждане на КГБ.

Следъ уволнението му отъ армията ген. Луковъ намира своето поприще въ обществения животъ. Като водачъ на Съюза на българскитѣ национални легиони той учи младитѣ хора на патриотизъмъ и борба срещу комунистическитѣ попълзновения въ България.

Да си спомнимъ за генерала съ чувство на признателностъ къмъ човѣка и воина, изпълнилъ дълга си къмъ Отечеството на бойнитѣ полѣта въ бранъ на Родината и загиналъ отъ терористки комунистически куршумъ.

БОРБА

Заветитѣ на Стаменъ Панчевъ

(122 години отъ рождението му)

Нѣма българинъ, който да не знае нѣколко строфи отъ “Сине мой” на поета, учителя, офицера **Стаменъ Панчевъ**, както нѣма и такъвъ, който да не е слушалъ неговата рецитация съ вълнение и умиление. Въ това прекрасно стихотворение голѣмиятъ родолюбецъ отправя заветитѣ си къмъ невѣрстния си синъ Павелъ. Тѣзи завети сж отразени въ малката пѣсенъ на поета:

**Сине мой, живѣй съ свѣтли споменъ
на родолюбивитѣ гѣди,
гражданинъ бжди ти сявга скроменъ,
честенъ въ мисли и дѣла бжди,
вѣрвай въ идеали благородни,
съ тѣхъ откритенъ въ миренъ трудъ ил' въ бой,
гай живота си за края родни -
българинъ бжди гордъ, сине мой!**

Тѣзи завети са безсмъртни скрижали и за иднитѣ поколѣния. Всъщностъ това сж завети не само на единъ баща къмъ неговия синъ, а завети на родолюбцитѣ бащи къмъ синоветѣ на Отечеството. Ето какво казва синътъ: “Като малъкъ съмъ рецитиралъ това малко стихотворение “Сине мой”, но когато пораснахъ и разбрахъ колко дълбоко съдържание иматъ мислитѣ, отразени въ него, вече не можехъ да го рецитирамъ. Съ течение на годинитѣ това стихотворение се е превърнало въ частъ отъ плътта ми, ... но когато прозвучатъ тѣзи думи, писани въ окопа и отправени къмъ менъ, слъзи бликватъ въ очитѣ ми, сега вече зная, че тѣзи думи сж отправени и къмъ синоветѣ на всички бащи, къмъ всички синове на Отечеството.”

Заветитѣ на Стаменъ Панчевъ говорятъ твърде много за ония човѣшки качества и добродетели, за ония неизкореними родови връзки, които носи въ сърдцето си българинътъ. Изречени въ моментъ на върховни усилия на народа ни, тѣзи завети сж оставени отъ гѣдитѣ ни, **велики завети**, “оставени съ кървавъ мечъ”, които добре е да помним и тѣ да станатъ задължаващи норми на поведение за всички ни, днесъ и въ бждеще. А думитѣ, изречени за Стаменъ Панчевъ не отъ другъ, а отъ Ибишъ, единъ отъ малкото турци, ненапуснали града на поета следъ Освобождението, бръснарь по професия, взелъ участие съ българскитѣ войски при атаката на Одринъ: “Тоу бѣше голѣмъ патриотъ”, изречени отъ неукъ, но нравствено извисенъ човѣкъ, сж най-вѣрната оценка на живота и гѣлото на Стаменъ Панчевъ.

Още въ първитѣ дни на Балканската война Ст. Панчевъ възкликва въ творбата си “Тръбачъ, свирю!”:

**Народъ въ историята нѣма
достигналъ свобода безъ бой:
съ жертви се победа взема,
съ жертви взема се безъ брой.**

А Н. В. Ракитинъ поставя въ началото на посмъртно изгадената стихосбирка на Ст. Панчевъ вѣрнитѣ и силни слова: “Ние не ги познавахме - тѣ бѣха скромни граждани отъ простия земеделецъ до учения, които безшумно живѣеха около насъ и съ насъ и творѣха напредъка и силата на България. Ала неизвестни приживе, тѣ заживѣватъ истински следъ смъртта си...”

1 декември - 122 години отъ рождението на Стаменъ Панчевъ. Добре е да си припомнимъ заветитѣ му и да заживѣемъ по-достойно, нѣ по български, съблюдавайки поне малко заветитѣ на гѣдитѣ ни.

Елена Вачева, Хасково

Когато ние захванеме да се надѣваме на чуждитѣ хора, то преставаме вече да съществуваме като самостоятеленъ съ бждеще народъ. Тежко и горко на ония народи, които чакатъ помощъ отъ другиго, които не се облѣгатъ на своитѣ мишици. Ако чуждитѣ хора ни направятъ добро, то това добро трѣбва да излѣзе отъ носовѣтѣ ни, нѣма изплащания предъ тия добродетели, много години тѣ ще да ни натякватъ въ очитѣ за веднажъ сторената отъ тѣхъ добрина, а ти си дълженъ да мигаши напреде имъ, за да не се наруши правилото на признателността...

Захарий Стояновъ

Ние помнимъ! Той каза!

Българи!

На днешния ден се навършват двадесет години от Пълнолетието. Пред очите ми минават редица спомени, свързани с непосредственото ни минало, с двадесетгодишни усилия. Като наблюдател на българската действителност и на коренните промени в международното положение, констатирам, че следвайки неуклонно верен на клетвата, която положих на 16 юни 1955 година, успях да остана напълно независим.

Същата независимост, пренесена върху България, е за каквато всеки българин жадува. Знаем, че като синове на малък, но горд народ, сме безсилни пред световните разпоредители - това историята го показва многократно - обаче, без да забравяме геополитическото положение на нашата страна, трябва зорко да бдим над независимостта на България.

В този дух ще празнуваме скоро и стогодишнината от Освобождението. Първите години след тази славна епопея бяха най-тежки: бързият преход от деветнадесетия към двадесетия век и всеотдаеният възход се извършиха с пълната подкрепа и сплотени усилия на Народа през време на Монархията. Така България днес е модерна държава, въпреки три патриотични войни и съдбоносни прекеждия.

Нека гледаме на настоящето и към бъдещето с реализъм и се пазим от часовници, спрели на една или друга политическа дата, като всеки вътре и вън от пределите на Отечеството работи според възможностите си за доброто на Родината, ръководейки се от девиза "България преди всичко!".

Господ да ни помага в това начинание!

С неугасим патриотизъм, но с болка на сърцето, че все още не мога да посетя България, оставам и занаят пред вас и ще продължа да гледам, заедно с вас, радостно и грижливо, надеждно и постиженно.

Симеон II

16 юни 1975 г.

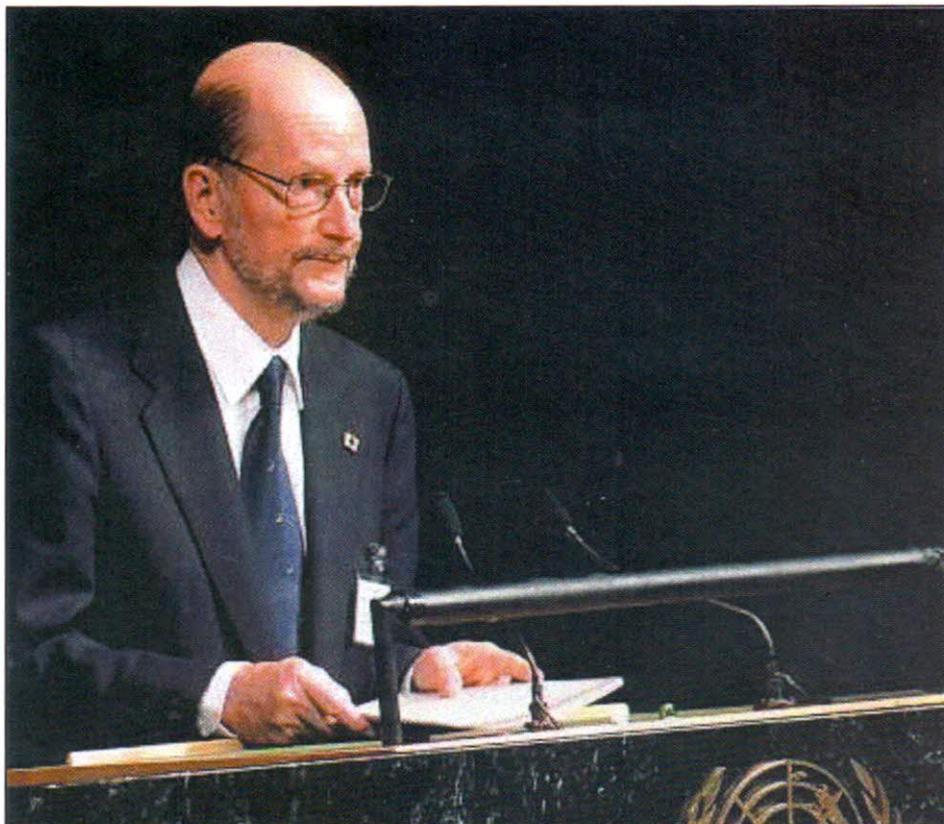
Ръководейки се от девиза "България преди всичко", ние прогледнахме ръка към "новото време", която е все още във въздуха!

БНФ (Инк)

**Вестникътъ
на младитѣ българи**

Редакционенъ комитетъ: дипл. инж. Александъръ Дърводѣлски, г-нь Гошо Спасовъ, г-нь Драгомиръ Загорски

Поличба

Въ усилни дни, царь Симеоне,
се върна въ своята страна -
но стопли съ обичь милиони
безвѣрни, ледени сърдца.

Въ разрухата на твойта младостъ
надежда почва да цѣфти,
и скѣпи спомени на радостъ
събуждатъ вѣра въ нови дни.

Шумете, Тунджа и Марица!
Ечете, родни лѣсове!
Следъ бурна нощъ звезда - Зорница
пакъ грѣйна въ мрачното небе.

И миналото - сънъ кошмаренъ -
престава вече да гнети...
Кат' златенъ Фениксъ надъ пожари
въ лжчи короната блѣсти!

17 юни 2001 г.

Милко МУШМОВЪ

**ВѢРА
СИЛА
СУВЕРЕНИТЕТЪ**